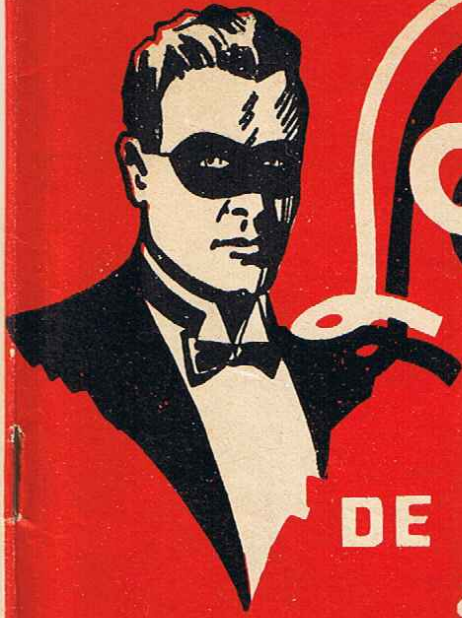

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

WAS HET MOORD ?

N° 2376

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

WAS HET MOORD ?

HOOFDSTUK I

EEN STOUTMOEDIG PLAN

Lord William Aberdeen achterover leunende in zijn fauteuil, was gezeten in zijn werkkamer van de ruime villa welke hij in de Cromwellstreet bewoonde.

Hij had de beide handen om de knie van zijn hoogopgetrokken linkerbeen gevouwen en scheen ergens diep over na te denken.

Charles Brand, zijn vriend en secretaris was druk bezig met het doorbladeren van de zoëven binnengebrachte ochtendbladen.

Van tijd tot tijd zette hij de schaar in een der bladen, knipte hier en daar een artikel uit, of een kort bericht en plakte het in een groot register met brede rug, dat naast hem lag.

Van sommige belangrijke berichten,

deelde hij in enkele woorden de inhoud aan zijn vriend mede.

— Onze vriend Sullivan krijgt weer eens een pluimpje van de pers, merkte hij nu glimlachend op.

— Daar kun je toch niets tegen hebben, amice? zei lord Aberdeen, terwijl een flauwe glimlach om zijn lippen verscheen. Echter moet ik het voorbehoud maken, dat men hem niet al te veel over het paard moet tillen. Hij is schrander en verstandig, en de hoofdinspecteur van Scotland Yard, Baxter kan zeker niet in zijn schaduw staan. Maar onze Sullivan staat pas aan het begin van zijn loopbaan en hij heeft nog lang niet de kennis en vooral niet de doortastendheid, die de ware detective kenmerken.

Lord Aberdeen zweeg even, terwijl hij zijn nagels aandachtig bekeek en vervolgde toen, terwijl hij Charles Brand een veelbetekenende blik toewierp:

— Toch kan hij het ons misschien nog lastig genoeg maken.

— Zeg je dat met een speciale bedoeling? vroeg Brand, terwijl hij verwonderd opkeek.

— Ik bedoel, dat ik rondloop met plannen voor een grote onderneming en dat mij daarbij het denkbeeld dat James Sullivan mij voor de voeten zou kunnen lopen, hoogst onaangenaam zou zijn. Kortom, ik zou hem gaarne enige tijd van het toneel zien verdwijnen.

Charles Brand legde de schaar neer, die hij in zijn hand hield en keek zijn vriend met grote ogen aan.

— Is dat niet gemakkelijker gezegd dan gedaan? vroeg hij. Sullivan is een flinke vent en ik geloof niet dat het gemakkelijk zal zijn ons van zijn persoon meester te maken.

Lord Aberdeen bekeek zijn goed onderhouden nagels opnieuw met een haast liefkozende blik en hernam:

— Ik geloof niet, dat hij ons zou kunnen ontlopen, als ik mijn zinnen erop gezet had hem in handen te krijgen. Jij weet evengoed als ik, dat mijn drie snelopende motorboten, mijn vliegtuig de Duivel der Lucht, mijn duikboot «De Bruinvis» en mijn weinige maar volstrekt betrouwbare spionnen, kunnen opwegen tegen de beste politieorganisatie, want mijn assistenten kennen hun eigen chef niet eens. Daarentegen weten alle politieagenten maar al te goed, wie hun chef Baxter is.

— Dat geef ik je toe, Edward. Maar je zult het met mij eens zijn, dat ook Scotland Yard goed georganiseerd is en bovendien beschikt over middelen, die voor ons ontoegankelijk zijn.

— Bijvoorbeeld?

— Bijvoorbeeld hebben zij het recht in de uitoefening van hun ambt gebruik te maken van wapens als waren wij hazen of fazanten. Zij kunnen een trein laten stoppen als het hun belieft en zelfs kunnen zij het vertrek van een trans-Atlantische boot doen uitstellen.

— Daar tegenover heb ik slechts

één opmerking te maken, Charles, hernam Lord Aberdeen, en die is deze: hebben zij ons met al die middelen ooit weten te verschalken?

Brand schudde het hoofd en zei:

— Neen, dat hebben zij niet, Edward. Ik vergat trouwens ook, dat ik tegenover hun materiële middelen jouw genie moet stellen en dat nog steeds de geest het van de materie gewonnen heeft. Toch kan ik niet nalaten de opmerking te maken, dat het mij zeer gevaarlijk voorkomt ons in het hol van de leeuw te wagen, als het niet strikt noodzakelijk is.

— Ben je bang voor zulk een onderneming?

— Bang is het woord niet. Integendeel, na onze laatste periode van werkloosheid zou een kleine prikkeling der zenuwen mij niet onwelkom zijn.

— Zo mag ik het horen. Spanning, opwinding, emotie, of hoe men het anders noemen wil, die maken het eigenlijke leven uit. Zonder gevaarlijke intermezzo's zou voor ons het bestaan eenvoudig ondraaglijk worden.

— Heb je al een plan gereed?

— Neen, en ik breng de zaak juist ter sprake, in de hoop, dat je mij raad zoudt kunnen geven.

Brand dacht even na en zei toen:

— Wij stellen voorop, dat wij geen geweld gebruiken, is het niet zo?

— Dat moeten wij zoveel mogelijk vermijden. Ik heb als persoon niets tegen Sullivan, alleen zijn aanwezigheid is mij hinderlijk.

— Dan zou ik willen voorstellen een gefingeerde misdaad in elkaar te zetten.

— Verklaar je nader.

— Die misdaad, laten we zeggen, dat het een moord moet zijn, zou hier te Londen gepleegd moeten worden.

— Verder? vroeg William Aberdeen vol aandacht.

— Vervolgens leggen we hem een valstrik.

Lord Aberdeen stond op en begon met grote passen het vertrek op en neer te lopen.

Zijn fijn getekend gelaat met de smalle, flauw gekromde neus was met een

lichte blos van opwinding overtogen.

De aandachtige lezer zal hebben opgemerkt, dat Charles Brand zijn vriend een paar malen had aangesproken bij zijn voornaam en dat die voornaam luidde: Edward. En dat, ondanks het feit dat zijn vriend William Aberdeen heette. Aan de niet-ingewijde lezer zij daarom medegedeeld, dat achter de naam Lord William Aberdeen de ware naam Lord Edward Lister schuilging. De naam, waarop hij krachtens zijn afstamming recht had.

De geïnteresseerde lezer, die hierover meer wil weten, zij verwezen naar Nr. 2243 van deze serie, waarin de stamboom der Listers ter sprake is gekomen. Terwijl daaruit tevens duidelijk wordt hoe de naam John Raffles is ontstaan.

John Raffles... De Grote Onbekende.

— Je plan trekt mij wel aan zei Lord William Aberdeen, die wij voortaan John Raffles zullen noemen. Ga eens door.

— Wel wij zouden moeten beginnen met voor het lijk van het slachtoffer te zorgen, zei Charles Brand. De opzichter van het kerkhof van Ramsgate, Blosby, moet ons daarbij helpen. Hij kan je dat niet weigeren, Edward.

— Dat zou hij zeker niet. Ik wil niet uitweiden over de redenen, waardoor ik onbepaalde macht over die man heb. Laat het je voorlopig voldoende zijn, dat hij mij in leven en dood is toegewijd. Welnu, Blosby moet ons dus 'n lijk leveren. Ik zal er een paar schoten op lossen en daarna leggen wij het ergens neer. Bij voorbeeld in het Hyde Park. Een verscheurde en lege portefeuille en een geheimzinnig anoniem briefje aan Scotland Yard moet een roofmoord suggereren.

— Zodat?

— Zo dat waarschijnlijk Sullivan zelf met het onderzoek wordt belast. Dergelijke gewichtige zaken laat Baxter met grote voorliefde aan zijn rechterhand over, om er dan naderhand zo mogelijk de eer van op te strijken.

Raffles drukte op de knop van de elektrische schel, naast de schoorsteenmantel en nam daarna aan zijn schrijf-

tafel plaats, waar hij zich onledig ging houden met de samenstelling van een zonderlinge brief, een brief namelijk gevormd, niet door geschreven maar bestaande uit uitgeknipte letters van een dagblad, die naast elkaar geplakt, enige zinnen vormden bevattende een mededeling aan de zoëven genoemde opzichter van de begraafplaats van Ramsgate.

Terwijl hij hiermede bezig was, trad Gaston, de oude kamerbediende binnen.

— Gaston, zei Raffles, zonder op te zien, laat Henderson dit briefje direct aan de opzichter van het kerkhof te Ramsgate brengen. Zeg hem, dat hij er voor moet zorgen dat hij volstrekt niet herkend wordt.

De oude kamerbediende boog zonder een woord te zeggen.

Raffles maakte de brief af, stak het beplakte papier in een couvert aan de achterzijde waarvan hij een geheimzinnig teken zette en overhandigde het toen aan Gaston.

Even later zagen Raffles en Brand die voor 't raam waren gaan staan, dat op het uitgestrekte park achter het huis uitzag, hoe Henderson, in een wijde jas gestoken, waarvan de brede kraag was opgezet, een der grootste auto's door de brede vleugeldeuren van de garage naar de kleine zijstraat reed, die langs de park-muur liep en die bijna altijd geheel verlaten was.

Raffles en Brand hervatten hun lectuur en een uur verstreek.

Toen trad Henderson zelf de werkkamer van de Grote Onbekende binnen en overhandigde hem zwiingend een tamelijk morsig briefje.

— Ik dank je James, zei Raffles. Heeft de man je niet herkend?

— Geen kwestie van, Mylord...

— Heeft hij de auto gezien?

— Ook dat niet.

Raffles knikte even, en Henderson begreep, dat zijn taak voorlopig ten einde was.

Toen de beide vrienden weer alleen waren, maakte Raffles het briefje open. Het bevatte slechts deze weinige woorden:

« Vanochtend werd het stoffelijk overblijfsel van de bankier der Bucky Bank,

die de hand aan zich zelf geslagen had, begraven. Gij kunt er naar welgevallen over beschikken. Ik zal hedenmiddag de kist opgraven en in het lijkenhuisje brengen, hetwelk zich in de onmiddellijke nabijheid van het graf bevindt. Daarna zal ik het lichaam verwijderen, de kist met aarde en stenen vullen en daarna weer sluiten. Het lijk ligt in een afge-

sloten hok van het lijkenhuisje, de kist is weer begraven.»

— Tot dusver is alles goed gegaan, mompelde Raffles tevreden. Aan de dode bankier is niet veel verbeurd. Hoogst waarschijnlijk hebben we hier te doen met een aartsbedrieger, die gespeculeerd heeft met het geld van anderen en nu geen uitweg meer zag.

HOOFDSTUK II

DE MOORD IN HET HYDE-PARK

Op de avond van dezelfde dag werd een langwerpige pak, in zeldzaam gewikkeld, met de grootste voorzichtigheid door de kleine smalle deur in de parkmuur naast de garage in het park en vandaar naar het tuinhuis gebracht, achter de villa van Raffles in de Cromwellstreet.

James Henderson, de reusachtige chauffeur had het pak op zijn schouder weggedragen terwijl Raffles en Brand op de uitkijk stonden.

Zodra Henderson was heengegaan om de auto in de garage te zetten, haalde Raffles een volledig pak kleren te voorschijn en begon daarna met de hulp van zijn metgezel het lijk van de bankier aan te kleden.

Raffles bekeek zijn werk met voldoening.

— Het gezicht van die dode meneer is mij niet erg sympathiek, zei hij. Laat ons echter in aanmerking nemen, dat wij geen keus hadden.

Hij ging aan een kleine tafel zitten, haalde een vel papier uit zijn zak en schreef er de volgende woorden op:

« Aan Lord John Doyne, Earl, van Buckham. Kom hedenavond om tien uur in het Hydepark.

JOHN RAFFLES.»

Hij kreukelde het briefje enigszins zodat het zijn nieuwigheid zou verliezen, vouwde het op en stak het in een der vestzakken van het pak van de dode.

Brand had dit alles met grote nieuwsgierigheid gevolgd.

Hij had niet vermoed, dat zijn vriend met zulk een spoed gebruik zou maken van een plan, dat hij zelfs nog niet eens goed had uitgewerkt.

— En wat gebeurt er nu verder? vroeg de jongeman.

— Wel, antwoordde Raffles, het logisch gevolg is dat men het lijk vindt, van de zogenaamde verslagene; men brengt het naar Scotland Yard, men onderzoekt wie Lord Buckham is, en ten slotte beschuldigt men John Raffles van moord; ofschoon ik je kan verzekeren, dat de Grote Onbekende inderdaad van zulke paardenmiddelen een afschuw heeft, Sullivan is natuurlijk in de veronderstelling, dat hij een zware misdaad ontdekt heeft en tevens dat hij de bewijzen kan tonen, dat Raffles en niemand anders de schuldige is. Zodat hij niet zal rusten, voor hij mij gearresteerd heeft.

— Dat klinkt alles goed en wel, maar ik verkeerde in de mening, dat wij juist hem te pakken zouden nemen.

— Dat doen wij ook.

— Op welke wijze dan?

— Luister. Ik laat een spoor door de ganse geheimzinnige moordzaak lopen, en Sullivan zou geen goede detective zijn als hij dat spoor bij zijn onderzoek niet zou volgen. Hoe hij daarbij ten slotte noodzakelijk in mijn handen terecht moet komen, dat zullen de eerstvolgende uren je wel leren, amice.

Het stoffelijk overschot van de bankier was thans geheel gekleed.

Raffles drukte op de knop van een elektrische schel en even later trad Henderson weer binnen met wiens hulp het lichaam in de auto gedragen werd.

— Heb je voor het varkensbloed gezorgd, James, zoals ik je opgedragen heb? vroeg Raffles op fluisterende toon.

— In orde, mylord.

— Vooruit dan maar.

Terwijl Brand zich vergewiste, dat er zich in de kleine zijstraat niemand bevond, rolde de auto, met Henderson achter het stuurwiel en het lichaam van de zelfmoordenaar op de vloer van de wagen uitgestrekt, door de brede vleugeldeuren van de garage.

Charles sloot deze deuren weer en stapte vervolgens ook in de wagen.

In allerijl reed men naar het Hyde-park, dat spoedig bereikt was.

Met gedoofde lichten parkeerde Henderson de auto, toen zij de plek hadden bereikt, waar de moord heette te hebben plaats gehad.

Het was doodstil in het park, de bomen stonden donker in de zomernacht, en hoog in de lucht twinkelden de sterren, terwijl verweg het stadsrumoer van Londen als een vaag gedreun opklonk.

Snel stapte Raffles en Brand uit, en droegen het levenloze lichaam naar een wandelpad.

De blaas, met varkensbloed gevuld, ontlastte een gedeelte van haar inhoud over de kleren van het lijk en de onmiddellijke omgeving.

Nadat zij zich overtuigd hadden, dat het lichaam van de zelfmoordenaar de indruk wekte van dat van een vermoorde, stapten de twee vrienden in, waarna de auto snel wegreed, zonder dat iemand iets gezien had.

* * *

Toen Raffles de volgende ochtend de eetkamer binnentrad, waar Brand reeds aan de ontbijttafel gezeten was, vroeg hij:

— Wel, Charles, geloof je, dat onze truc tot dusverre gelukt is?

— Ik kan het je niet zeggen, want ik heb nog geen tijd gehad om de kranten in te kijken.

— Dan ben ik gelukkiger geweest, her-nam Raffles. Hij haalde een nummer

van de « Evening Standard » uit de zak en las Brand met heldere stem het volgende bericht voor:

AFSCHUWELIJKE MOORD IN HYDEPARK.

Het Hydepark schijnt een verzamelplaats van gruwelen te zijn. Hedennacht heeft aldaar een misdaad plaats gehad. Toen de politie haar nachtelijke ronde deed, botste een der agenten met zijn rijwiel tegen een zacht voorwerp aan. De beide mannen sprongen van hun rijwiel en zagen in het licht van hun lantaarns het ontzielde lichaam van een deftig gekleed man liggen.

Het was het stoffelijk overschot van een man van middelbare leeftijd. Hij scheen in het donker met een zwaar voorwerp de hersenpan ingeslagen te zijn, daar het gehele gelaat met bloed was bedekt. De politiemannen riepen onmiddellijk na deze griezelige vondst, telefonisch de politie-auto ter plaatse, die het lichaam naar het politiepsthuis op de hoek van het park bracht, ten einde daar een nader onderzoek in te stellen.

Bij het doorzoeken van de kleding bleek dat de dode van al zijn sieraden en geld beroofd was. Men vond slechts een pakje sigaretten en in een der vestzakjes een briefje, waarvan de politie echter de inhoud niet wilde mededelen, ten einde verdere nasporingen niet te bemoeilijken.

— Het is goed gelukt, zei Raffles, terwijl hij het blad met een tevreden gebaar opvouwde. Sullivan heeft het briefje nu waarschijnlijk reeds in handen, hij heeft het gelezen en tot zover is de zaak voortreffelijk in orde.

Plotseling riep Brand, die intussen de andere bladen ter hand had genomen:

— Wacht even hier staat ook nog iets in de « Times ».

— Wel, dan is de pers wel ijverig geweest. Lees het mij eens voor als ik je verzoeken mag.

Brand nam het city-blad ter hand en las het volgende voor:

De politie is er in geslaagd de identiteit van het slachtoffer van de moord in Hydepark vast te stellen. Het is de Earl of Buckham, een te Glasgow wel-

bekend edelman, die een renstal bezat en wiens paarden op verschillende courses een bijzonder schitterend figuur hebben geslagen. Niet alleen heeft de politie de verslagene herkend, maar zij weet ook, wie de dader van deze afschuwelijke moord is. Door haar actief en kordaat optreden, is het zo goed als zeker, dat de dader nog voor het vallen van de avond achter slot en grendel zal zitten.

De dader is een niet nadergenoemd persoon uit de grote wereld, die zich juist naar Liverpool wilde begeven, om naar Amerika te vertrekken, doch de politie heeft dit weten te verhinderen. Juist toen de misdadiger aan boord wilde gaan, werd hij gegrepen. Hij wist zich echter los te rukken en te ontsnappen, achtervolgd door een grote menigte.

Op het ogenblik, dat ons blad ter perse gaat was nog geen zekerheid te krijgen over een eventuele arrestatie van de moordenaar. Wij kunnen echter niets anders doen, dan de politie hulde brengen voor haar flink optreden.

Brand liet het blad zakken en keek Raffles verbaasd en halflachend aan.

— Welk een zonderlinge grap hebben de heren zich daar nu veroorloofd? riep Raffles uit. Is de redactie van de « Times » het verstand kwijt?

— Dat moet wel zo zijn, zei Brand lachend. Maar het staat er geschreven, of de heren van het city-blad er in persoon bij tegenwoordig zijn geweest.

— Nu, hier zijn maar twee dingen mogelijk, hernam Raffles. De politie kan een canard verzonnen hebben om de aandacht van het publiek in een zekere richting te sturen. Indien de heer Baxter zich echter hiermede moet onledig houden, dan voorspel ik hem een jammerlijk fiasco. De tweede mogelijkheid is, dat de pers dit hele dwaze verhaal verzonnen heeft om de belangstelling van het publiek te prikkelen.

— Dat is niet onmogelijk, maar...

— Maar er is nog een derde uitlegging, wil je zeker zeggen?

— Juist, en in alle bescheidenheid acht ik die de waarschijnlijkste: de politie heeft het briefje gevonden, dat jij

hebt opgesteld, las daarin de naam van Lord Buckham, dacht dadelijk aan de bekende renstalbezitter, en maakte de conclusie, die ze aan de pers dicteerde.

— Maar de verdenking en de arrestatie dan?

— O, dat komt mij doodeenvoudig voor. Zij verzwijgen de naam van de verdachte, dat is zo het systeem, dat zij steeds volgen, en zij volgen het, omdat het nu eenmaal hun systeem is. Daarvan afwijken wordt niet gedaan, behalve door Sullivan. Die « misdadiger » moest naar « Liverpool » ontsnappen en zich niet maar zo zonder meer laten arresteren, dat is duidelijk. Met andere woorden: De politie heeft eenvoudig deze kloppacht geïmproviseerd, maar ik geloof, dat wij hierin de hand van Baxter moeten zoeken.

— Dat vrees ik ook.

— Want wat zou Sullivan gedaan hebben?

— Die had zeker een van deze twee dingen gedaan: of de gehele moord voorlopig verzwijgen en stil begonnen aan een onderzoek, of brutaalweg laten publiceren: « er is een moord ontdekt en die moord is gepleegd door John Raffles. »

— Indien dit zo ware, zou het voor onze onderneming te betreuren zijn, maar hoe dan ook, wij moeten nu aan het werk.

— Wat gaan we het eerst doen?

— Dat kan ik je nog niet in alle bijzonderheden vertellen, maar in ieder geval zal ik je moeten verzoeken, je weerzin te onderdrukken tegen het dragen van dameskieren.

— Lieve hemel, alweer? riep Brand uit op wanhopige toon.

— Alweer zeg je? Het is maanden geleden, dat je voor het laatst als dame bent opgetreden.

— Nou ja, als het niet te vermijden is.

— Ik vrees van niet, antwoordde Raffles. Maar troost je, je zult een chique Parijse demi-mondaine gestalte moeten geven. Ik hoop, dat je dit enigszins zal verzoenen met het offer, dat je mij brengt.

— Nu, het is een schrale troost,

mopperde Brand, terwijl hij het vertrek verliet om aan het verzoek van zijn vriend gevolg te geven.

Gedurende zijn afwezigheid, liep Raffles geruime tijd het vertrek op en neer en zette zich ten slotte aan zijn schrijftafel, waar hij een brief begon te schrijven.

Enige tijd later trad er een elegante dame 't vertrek binnen, wier zijden toilet bij al haar bewegingen ruiste en een heerlijk parfum verspreidde.

Het was Charles Brand.

— Prachtig, Charles, riep Raffles vol bewondering uit. Je ziet er uit om te stelen, om voor te knielen. Meet nu de maat van je goedheid vol, door met de auto dadelijk naar het bureau van de «Daily News» te gaan en de advertentie op te geven, die ik zoëven heb opgesteld.

«Madame la vicomtesse de Fontanelles vraagt naar het adres van Lord Buckham. Hij of zij, die het juiste adres kan opgeven, ontvangt een ruime beloning. Geheimhouding verzekerd. Brieven te bezorgen bij de portier van de Windsor Club.»

— Een voortreffelijk idee, riep Brand uit, terwijl hij zich kritisch in de spiegel bekeek en met nuffige pasjes heen en weer begon te lopen.

— Maar daarmee ben je er nog niet, zei Raffles.

— Wat moet ik dan nog meer doen?

— Van het bureau van dat blad ga je naar de administratie van de «Evening News» en geef daar deze advertentie af:

«Lord Buckham,

Keer naar huis terug.

Gravin Guymaux.»

Brand keek zijn vriend vragend aan, terwijl hij de beide papiertjes in zijn zak stak.

— Op de eerste advertentie zullen ze waarschijnlijk inlopen, zei Raffles glimlachend, maar de tweede zal denkkelijk genegeerd worden.

— Moet ik dadelijk daarna terugkeren?

— Neen. Je neemt je gewone wandel-

costuum mee in de auto, trekt bij het terugkeren de gordijnen dicht, verkleed je in de wagen, stapt bij de Tower Bridge uit en gaat langs een omweg naar de Windsor Club, waar ik je zal wachten.

Brand knikte en was het volgende ogenblik verdwenen.

Raffles keek hem even na en begaf zich naar zijn slaapkamer, teneinde zich daar te verkleeden.

Zodra hij gereed was, belde hij om Henderson, verzocht hem met de auto voor te komen en liet zich naar het gebouw van de Windsor Club rijden.

In een half uur tijds had de blauwgelakte Rolls hem naar het fraaie gebouw van de Club gebracht, waarvan hij sedert enige jaren vice-president was.

Eerder dan hij verwachtte, trad Charles Brand het kleine particuliere bureau binnen, hetwelk voor de vice-president gereserveerd was.

— Wel? Heeft de moord opzien gebaard? vroeg Raffles, terwijl hij zijn vriend tegemoet trad.

— Er wordt althans druk over gesproken.

— Is je misschien nog iets bijzonders opgevallen?

— Neen, dat kan ik niet zeggen. Behalve dan natuurlijk dat alle heren van beide dagbladen buitengewoon voorkomend voor me waren.

— Nu dat moest je je tot een eer rekenen, merkte Raffles lachend op.

De beide vrienden spraken nog enige tijd over hun plannen en verlieten toen te zamen het clubgebouw.

's Avonds bevatten de «Daily News» en de «Evening News» de beide korte advertenties.

Bovendien bevatte de «Daily Express» een bericht van de volgende inhoud:

«De moord in het Hydepark.

De dader van de afschuwelijke moord in het Hydepark is nog steeds niet gevonden. Allerlei symptomen wijzen erop dat men hier niet met een gewoon misdrijf te doen heeft.

Bij Scotland Yard is men dag en nacht ijverig in de weer om de zaak tot klaarheid te brengen.»

HOOFDSTUK III

OP SCOTLAND YARD

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard de befaamde heer Phileas Baxter, zat voor zijn schrijfbureau en speelde met een ivoren vouwbeen.

Aan de andere kant zat zijn eerste inspecteur en rechterhand, Sullivan, een krachtig gebouwde man met een schrandere gelaat, die verdiept was in de lezing van een rapport, betreffende de verduistering van een onbetekenende som geld, aan een der Londense banken.

De telefoon belde, Baxter nam met een traag gebaar de hoorn van de haak.

— Wat zeg je? Een moord in Hyde Park? Lord Buckham vermoord?... Met verbrijzelde schedel gevonden? Wat zeg je, is er ook een brief gevonden? En door John Raffles ondertekend?

— Wat is dat? riep Sullivan uit, terwijl hij opsprong en op Baxter toetrad. Zou die moord werkelijk het werk van John Raffles zijn, van die geniale misdadiger, die ik nu reeds zo geruime tijd achtervolg, zonder hem ooit te pakken te kunnen krijgen?

— Niemand anders dan hij, riep Baxter triomfantelijk uit, terwijl hij de hoorn op de haak legde. Ben je nu tevreden, dat deze zaak aan je wordt toevertrouwd? Dat wil zeggen, aan ons beiden? zo verbeterde de hoofd-inspecteur haastig.

— Ik kan u niet zeggen, hoe mij dat verheugt, riep Sullivan uit. Mag ik weten of men u nog meer getelefoneerd heeft?

— Zeker. Men brengt het stoffelijk overschot van de verslagene en de genomen foto's hierheen.

— Uitstekend. Ik vind het fijn, dat wij eindelijk weer eens een zaak van belang te behandelen krijgen.

Het enige dat mij niet bevalt, is dat rare verhaal in de « Evening News » een lange beschouwing over het slachtoffer zowel als over de verdachte. Als het werkelijk John Raffles is, dan moeten wij vrezen, dat de kans, hem te pak-

ken te krijgen, aanzienlijk zal dalen.

Baxter krabde achter zijn oor en keek Sullivan met zijn grote, uitpuilende ogen vragend aan.

— Ik moet je zeggen dat het voor de eerste maal is, dat ik John Raffles als moordenaar hoor noemen. Ik heb steeds gedacht, dat hij zich alleen met diefstallen en inbraken ophield, en nooit geweld gebruikte.

Sullivan haalde de schouders op.

— Dan zullen wij ons vergist hebben.

Wie weet, welke misdaden hij heeft bedreven, waarvan wij niet het flauwste denkbeeld hebben.

Op dat ogenblik, klopte een agent aan, trad binnen, en zei:

— Hier is het rapport van de Hydepark-zaak, inspecteur.

Baxter nam de map aan, opende deze en wierp een blik op de foto's, die het bevatte.

Daarop zei hij tot zijn inspecteur:

— Sullivan, wij zullen beginnen met het procesverbaal op te maken, naar de conclusies, die ik uit deze weinige gegevens kan trekken. Ga zitten en schrijf. Ik zal dicteren.

Sullivan nam aan de andere zijde van de schrijftafel van zijn chef plaats en maakte zich gereed tot schrijven.

Baxter begon:

— Gisteravond om tien uur was het in het Hydepark nog tamelijk druk.

Er werd toen volstrekt niets verdachts bespeurd. Om twee uur werd in een der lanen een lijk gevonden, dat tekenen van geweld vertoonde, waaruit op te maken viel dat er een moord was gepleegd. Deze moord moet dus tussen tien uur 's avonds en twee uur 's nachts gepleegd zijn. Dat is een gewichtig punt, Sullivan.

Sullivan keek even van het papier op.

Er speelde een spottende trek om zijn mond.

— Laten wij aannemen, dat het een

gewichtig punt is, mijnheer Baxter, zei hij.

Baxter knikte en ging door.

— De vermoorde is een persoon van 't mannelijk geslacht, geleefd hebbende onder de naam Lord Buckham. In een der zakken van het vest, dat de verslagene droeg, werd een briefje gevonden van de volgende inhoud:

« Aan Lord John Doyne, Earl van Buckham. Kom hedenavond om tien uur in het Hydepark. John Raffles. »

Wij kunnen dus concluderen dat Lord Buckham de verslagene, en dat de zich noemende John Raffles de moordenaar is. Indien wij deze laatste in handen kunnen krijgen, kan geacht worden, dat wij daarmee de moordenaar hebben gevat.

Baxter keek de schrijvende inspecteur strak aan en herhaalde met stemverheffing:

— Geloofst gij dat niet, mijnheer Sullivan? Ik meende u te zien glimlachen, toen ik deze conclusie stelde.

Sullivan stond op en zei op kalme toon:

— Het is niet in mij opgekomen te lachen, mijnheer Baxter. Maar ik zou u wel deze raad willen geven. Wij zullen er verstandig aan doen, als wij eerst een onderzoek instellen op de plek, waar de moord gepleegd is, en vervolgens het lijk van de verslagene. Naar mijn oordeel is het bijna niet aan te nemen, dat een man als John Raffles zo onvoorzichtig te werk zou gaan bij een zo ernstige misdaad. Indien dit tot zijn gewoonte had behoord, dan zou hij reeds lang aan de galg gebengeld hebben. Neen, hier steekt meer achter... maar... maar ik wil mij geen oordeel aanmatigen, voor ik op de plaats een onderzoek heb ingesteld, mijnheer Baxter. Verder zou ik u willen verzoeken: geef de pers vooral geen inlichtingen. De heren courantiers zullen uit zich zelf wel de nodige berichten fantaseren en hoe minder het publiek de ware toedracht van de zaak kent, hoe beter het voor ons onderzoek is. Mij dunkt, wij moesten het aller eerst naar het lijkenhuis gaan.

De beide politie-beambten begaven zich naar de lijkenbarak, die zich op

de binnenplaats van het politiegebouw bevond.

Het lichaam van de dode lag op een brits, met een laken bedekt.

Een agent, die voor het lijkenhuis de wacht had gehouden, sloeg het laken terug.

Sullivan boog zich over de brits heen en bekeek het lijk met de grootste aandacht.

Toen richtte hij zich weer op en keek zijn chef met een zonderlinge blik aan.

— Deze man is veel langer dood dan gisteravond tien uur, zei hij eindelijk langzaam.

— Wat zeg je daar? riep Baxter ont-hutst uit. Zijt ge daar zeker van, Sullivan?

— O, ja. Ik ben geen dokter, maar... kijk: het hoofd vertoont een schotwond die minstens vijf dagen oud moet zijn, en in de borst zie ik twee gaten van revolvergeschoten, die in het geheel niet gebloed hebben.

Baxter wreef zijn grote, vlezige hand over het voorhoofd, want hij hield niet van ingewikkelde zaken.

Hij bromde enkele onverstaanbare woorden in zijn baard en vroeg toen:

— Zou er dan werkelijk iets meer achter steken? Wat denk je van de zaak?

— Ik denk, dat de man op een andere plaats vermoord is, en pas veel later op het wandelpad in het Hydepark werd neergelegd.

— Dat is niet onmogelijk. Dat gebeurt wel meer in Londen.

— Dat gebeurt zeker wel meer, mijnheer Baxter, vervolgde Sullivan, maar het is iets nieuws, dat men op een dood lichaam schiet.

— En er staat in het rapport, dat men het lijk badend in bloed vond, riep Baxter wanhopig uit.

Sullivan dacht even na, en zei:

— Dat is inderdaad iets zonderlings dat niet in mijn redenering past; voorlopig althans.

— Wat zullen we nu doen? vroeg Baxter.

— Eerst moet worden vastgesteld, hoe lang het geleden is, dat de dood is ingetreden. Tevens moeten de revol-

verkogels onderzocht worden, want die zullen zich nog wel in het lichaam bevinden.

Een paar uur later bevonden Baxter en Sullivan zich op de plek, waar de misdaad bedreven was.

Een tweetal agenten hield er de wacht bij, om nieuwsgierigen op een afstand te houden.

Sullivan boog zich over de plek, waar het lijk met het hoofd gelegen had, gekenmerkt door een donkerrode, bijna zwarte kleur.

Sullivan schudde een weinig aarde in een enveloppe en stak deze in zijn zak.

Daarop keerden zij weer naar Scotland Yard terug, waar Sullivan zich naar het laboratorium begaf, en de daar aanwezige laborant verzocht de door hem verzamelde aarde onder de microscoop te onderzoeken.

Weldra hief de jonge laborant het hoofd van zijn arbeid op, en keek Sullivan met een zonderlinge blik aan.

— De vermoorde moet er een wonderlijk soort bloed op na gehouden hebben, mijnheer Sullivan, zei hij. Welk soort bloed denkt gij, mijnheer Baxter?

— Ik ben niet sterk in het raden, mijnheer Sullivan, antwoordde Baxter ongeduldig.

— U zoudt het ook zeker niet geraden hebben... het is varkensbloed.

Baxter stiet een vloek uit.

— Het is toch merkwaardig, bromde hij, men schijnt juist ons altijd met deze ingewikkelde gevallen op te schep- pen. Nooit denkt men er aan, ons een zaak te gunnen, waar tenminste een touw aan is vast te knopen. Maar neen, de heren van de andere burelen behouden altijd de gemakkelijke moorden voor henzelf. Als er eens een zaak boven hun verstand gaat, of hij de aanvang een paar moeilijke punten vertoont, dan wordt Scotland Yard er maar voor gespannen.

Baxter viel zichzelf plotseling in de rede, daar hij een ingeving scheen te krijgen.

— Wil ik u eens wat zeggen, mijnheer Sullivan? zei hij. Ik geloof, dat de vermoorde in het geheel geen Lord

Buckham is.

— Dat kon wel eens waar zijn, mijnheer Baxter, merkte Sullivan glimlachend op.

— En wil ik je dan nog eens iets zeggen? Ik geloof, dat Raffles met deze hele zaak niets te maken heeft.

— Die inval is minder goed, mijnheer Baxter, hernam Sullivan, nog altijd glimlachend.

— Gij zijt het dus niet met mij eens? Gij gelooft, dat hij er de hand in gehad heeft?

— Ik ben er bijna zeker van, mijnheer. Het is, dunkt mij, duidelijk, dat John Raffles de hele vertoning met het lijk op touw heeft gezet.

— Maar waarom dan?

Sullivan dacht even na voor hij langzaam antwoordde:

— Dat zie ik nu nog niet helder in. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik mij nog niet kan voorstellen, welke beweegredenen hem daartoe genoopt hebben.

— Maar dan staan wij aan de vooravond van een onontwarbaar raadsel, mijnheer Sullivan, riep Baxter uit, terwijl hij met beide handen naar zijn dik, rood hoofd greep.

Op dat ogenblik trad de chef van de anatomische afdeling het vertrek binnen.

— Wel? riepen de beide inspecteurs bijna tegelijkertijd.

— De verslagene is meer dan vijf dagen dood, antwoordde de chef. Naar alle waarschijnlijkheid heeft hij zelfmoord gepleegd. Deze kogel hier heb ik in de hersenen gevonden en vermoedelijk heeft dit projectiel zijn dood veroorzaakt. De overige kogels zijn veel later hoogstwaarschijnlijk gisteren, in het lichaam geschoten. Zij zijn ook van een revolver afkomstig, maar van een geheel ander kaliber. De zelfmoordenaar moet links zijn, want de revolver, die deze kogel afschoot is, stellig met de linkerhand vastgehouden.

— Ik dank u zeer, chef, riep Sullivan uit, wiens ogen schitterden.

Weer belde de telefoon.

Sullivan trad op het toestel toe en luisterde:

— Ik spreek met de reductie van de

«Daily News»? Neen, er is nog volstrekt geen nader nieuws omtrent de moord. Wat? Wie Lord Buckham was? Dat hebt u immers uitgebreid in de «Evening Standard» kunnen vinden. Wat zegt u? Kunt gij mij wel nieuws mededelen en gewichtig nog wel? Ik ben een en al oor. Een ogenblikje.

Sullivan haalde een blocnote naar zich toe, nam zijn potlood ter hand en vervolgde toen:

— Ik luister.

Sullivan noteerde het volgende:

Madame La vicomtesse de Fontanelles vraagt het adres van Lord Buckham. Een ruime beloning voor het juiste adres. Brieven te bezorgen bij de portier van de Windsor Club.

Een dikke streep werd onder deze woorden op de blocnote getrokken.

— Ik dank u zeer voor deze inlichtingen, zei Sullivan in het toestel, en ik beloof u, dat ik, zodra ik iets zekers weet, u het eerst zal inlichten. Of gij de advertentie moet plaatsen? 't Spreekt vanzelf. En wel zo in het ooglopend mogelijk. Indien het mogelijk is, zoudt gij in de redactionele rubriek naar de advertentie kunnen verwijzen. Wat zegt u? Heeft een mooie, jonge vrouw u deze advertentie aangeboden? Nu misschien kom ik nog heden wel haar signalement opnemen.

Sullivan hing de hoorn aan de haak en las het geschrevene op de blocnote over.

Nauwelijks was hij hiermede klaar, of opnieuw belde de telefoon.

— Met de redactie van de «Evening News»? Zo, neen, omtrent de moord in het Hydepark weten wij niets nieuws, maar als gij zegt, dat gij mij inlichtingen kunt geven, dan zal ik het gaarne noteren.

Sullivan scheurde een blaadje van de blocnote af en begon opnieuw te schrijven:

Advertentie aan de administratie van de «Evening News» aangeboden.

«Lord Buckham, Keer naar huis terug. Gravin Guymaux.»

— Wij zullen iemand zenden om de persoonsbeschrijving van de brengster op te halen. Een Franse waarschijnlijk, zegt gij? Dank u, neen, gij moet

de advertentie wel degelijk plaatsen. Het zou natuurlijk argwaan wekken, als gij dat naliët. En als gij dan nog een krasse kritiek op de politie wilt schrijven, waarin gij ons verwijt, dat wij ons nog niet bij u vervoegd hebben om inlichtingen zoudt gij ons zeer verplichten. Overigens kunt gij de «Evening Standard» naslaan.

Baxter, die met de chef van de anatomische dienst gesproken had, die juist was vertrokken, keek Sullivan nieuwsgierig en onderzoekend aan.

De jonge inspecteur wreef met de hand over zijn voorhoofd en liep driftig het vertrek heen en weer.

Toen ging hij vlak voor zijn superieur staan en zei:

— Mijnheer Baxter, ik geloof, dat wij voorzichtig moeten zijn. Ik heb het gevoel, dat men ons een valstrik spant.

— Maar wie zou dat doen? riep de hoofdinspecteur uit.

— Wel wie anders dan Raffles? Maar nu zal ik hem toch in zijn kraag pikken, dat zweer ik. Mijnheer Baxter, wilt gij deze zaak geheel alleen aan mij toevertrouwen? Ik zal er u mijn hele leven dankbaar voor zijn.

Even scheen de grote man te aarzelen, maar daar hij in de grond van zijn hart maar al te blij was, op deze goedkope manier van een hoogst ingewikkelde zaak af te zijn, waarvan hij titel noch jota begreep, zo antwoordde hij:

— Het is goed, Sullivan. Ik vertrouw de zaak aan u toe. Ik stel echter deze voorwaarde, dat gij mij voortdurend op de hoogte houdt.

— Dat beloof ik u, riep Sullivan opgewekt uit. Wij moeten voor alles weten, wie de verslagene is.

De inspecteur drukte op een belknopje, en zei tot de binnentredende agent:

— Breng mij het archief met het opschrift «zelfmoorden» eens.

De politiebeambte verdween en keerde even later terug met een dik register, hetwelk hij voor Sullivan op tafel legde.

Deze begon met de laatste bladzijden en mompelde zacht voor zich heen:

— Acht dagen geleden twee vrouwen,

door verdrinking... de volgende dag een man door ophanging... drie vrouwen door gasverstikking... een man door vergiftiging... Aha, daar heb ik het. Een man door een revolvershot, Pierson genaamd.

Weer belde Sullivan.

— Nu moet ik het criminele archief, letter P, nog hebben, verzocht hij de binnengetroden agent.

Een ogenblik later werd het zware register binnengebracht, dat hij direct begon door te bladeren. Even daarna las hij met luide stem voor:

— Pierson — William George — leeftijd vijfenveertig jaar — heeft zich van het leven beroofd door een revolvershot in het hoofd. Directeur van de Bucky Bank.

Sullivan keek van het register op en zei:

— Wij zullen de Bucky Bank eens vragen, of een van de chefs hier wil komen, die veel met Pierson hebben omgegaan.

— Natuurlijk, dat is de aangewezen weg, riep Baxter uit. Even trots alsof hij het zelf bedacht had.

Hij liet er geen gras over groeien en belde direct de directie van de Bucky Bank op.

— Gij spreekt met Scotland Yard. Heb ik het genoeg met een der directeuren te spreken? Hebt u misschien de heer Pierson persoonlijk goed gekend? Ja? Dat treft uitstekend. Gij zoudt ons zeer verplichten, door even bij ons te komen. Het betreft een belangrijke zaak. Om verschillende redenen komen wij liever niet op uw kantoor. Dank u; wij zullen gaarne uw komst afwachten.

Een half uur later trad de procuratiehouder van de Bucky Bank, Jackson geheten, het bureau van de hoofd-inspecteur binnen.

— Wij zijn u zeer verplicht, dat gij zo spoedig aan ons verzoek gevolg hebt gegeven, zei Sullivan.

— Gij hebt uw directeur dus goed gekend?

— Zeker, mijnheer. Ik zag hem wel niet iedere dag, daar hij veel op reis was, maar ik zou hem toch onmiddellijk her-

kend hebben, ook als hij maandenlang was weggebleven.

— Weet gij misschien ook of uw directeur links was? vroeg Sullivan.

— Ja, hij deed zo wat alles met zijn linkerhand behalve schrijven, antwoordde Jackson.

— Hebt gij het lijk van uw patroon voor de begrafenis nog gezien? vroeg Sullivan weer.

— Ja, even van te voren. Ik behoorde tot de genodigden en ik ben ook tegenwoordig geweest bij het sluiten van de kist.

— Hebt gij misschien de schotwond gezien?

— De wond zelve niet, want het voorhoofd was met een verband bedekt, maar wel wees een waterige, rode plek op dat verband de plaats aan, waar de wond zich moest bevinden.

— En waar bevond zich deze plek?

— Vlak boven het linkeroog.

De beide politiebeambten wisselden een snelle, veelbetekenende blik.

— En nu heb ik nog een vraag, zei Sullivan.

— Waar werd de heer Pierson begraven?

— Op het Ramsgate kerkhof.

— Dank u, mijnheer Jackson.

Sullivan nam nu het dossier op, dat hem zoëven gebracht was, en haalde daar vier foto's uit, de opnamen van het hoofd van een man, op vier verschillende wijzen gefotografeerd en dat een schotwond boven het linkeroog vertoonde.

— Herkent u één van deze foto's? vroeg Sullivan, terwijl hij ze voor de procuratiehouder op tafel legde.

Jackson bekeek een der foto's aandachtig en verbleekte een weinig.

— Dit is Mr. Pierson, zou ik zeggen, maar hij had een baard en die zie ik niet op deze foto, een kort puntbaardje.

Sullivan nam een potlood en schetste aan de kin van het gezicht een puntbaardje.

— Nu dan? vroeg hij.

— Ja, dat is Mr. Pierson. Ik ben er zeker van. Maar, het is mij onbegrijpelijk, hoe hij zijn baard is kwijt geraakt, want ik durf er op zweren, dat hij

die nog had, vlak voor hij begraven werd.

— Dat is een van de problemen, die wij nog moeten zien op te lossen, mijnheer Jackson, zei Sullivan. Weet u ook iets van het particuliere leven van mijnheer Pierson?

— Niets, mijnheer. Ik ging niet op voet van vriendschap met de directeur om.

— Dan is ons onderhoud voorlopig afgelopen. Als wij u weer nodig hebben, hopen wij op uw steun te kunnen rekenen. Het spreekt van zelf, dat u over ons onderhoud het strengste stilzwijgen in acht neemt.

— Dat belooft ik u, zei Jackson en verliet het bureau.

— Dit is in ieder geval reeds duidelijk, zei Sullivan: de zogenaamde Lord Buckham en Pierson zijn één. Althans na hun dood. Het lijkt van de bankier is dus blijkbaar naderhand opgegraven. Wie is de bewaker van het Ramsgate kerkhof? riep hij uit.

Hij nam een gedrukte lijst ter hand, zocht er even in en zei:

— De bewaker heet Samuel Blossby.

— Die moet er natuurlijk meer van weten, zei Baxter.

— Dat spreekt vanzelf.

— Zouden we hem aan een verhoor kunnen onderwerpen?

— Natuurlijk, maar ik vrees, dat ons dat niet veel verder zal brengen. De man zal wel in het komplot zijn.

Baxter knikte toestemmend en vroeg:

— Wat geschiedt er met de advertenties?

— Wij zullen op de annonce in de «Daily News» reageren, als de tijd daarvoor rijp is, en op de oproep in de «Evening News» zullen wij per advertentie antwoord geven.

— En hoe luidt dat antwoord, Sullivan?

— Ongeveer in dezer voege:

«Ik kom spoedig terug; binnen drie weken, Lord Buckham.»

Sullivan trommelde met de vingers op tafel en zei:

— Wij moeten in ieder geval weten, of het lijk van Pierson weer opgegraven is. Hoe zouden wij die man in onze

handen kunnen krijgen, zonder dat Raffles wantrouwen koestert?

Sullivan liep even het vertrek op en neer en riep toen uit:

— Ik geloof, dat ik het gevonden heb. Wij zetten een diefstal in elkaar en Blossby is de verdachte. Dat geeft ons het recht om het gehele personeel van het kerkhof mede te arresteren. Wij kunnen de begraafplaats dan sluiten, ik laat het graf openen en «klaar is kees!»

— Dat plan lijkt mij niet zo kwaad toe, zei Baxter. Maar wie is dan de bestolene?

— Daar zal ik wel voor spelen, antwoordde Sullivan glimlachend. Ik zal mij als een oud heertje grimeren. Ik woon in de Finchurchstreet en ik ben bestolen voor duizend pond sterling. Als ik gereed ben met mijn voorbereidselen, zal ik wel opbellen.

— En verder? vroeg Baxter.

— Vervolgens laat gij mij bij u ontbieden, omdat ik mijn verklaring moet afleggen, en de rest volgt van zelf. De pers krijgt pas bericht over deze diefstal als de hele zaak afgelopen is.

* * *

Een uur later reden drie auto's de weg naar Ramsgate op, die voor het hek van het kerkhof stilstielden.

Uit een dezer auto's stapte Sullivan, die aanstonds op Blossby toetrad, die bij een pas geopend graf stond.

Hij legde de man de hand op de schouder en sprak deze weinige woorden:

— Gij zijt mijn arrestant. Ik ben inspecteur Sullivan van Scotland Yard.

Blossby verbleekte en liet zich gewillig wegvoeren door twee agenten, die hem naar de auto brachten.

Daar gekomen, zei Sullivan tot de kerkhof-beambte:

— Gij behoeft niets te vrezen. Nu gij u niet meer in verbinding kunt stellen met het personeel, kan ik u wel zeggen, dat er zich daaronder iemand bevindt, aan wie het inbrekersvak niet geheel en al vreemd is.

Het gelaat van Blossby klaarde op, maar hij was toch pas geheel en al gerustgesteld, toen hij er zich van overtuigd had, dat het gehele personeel van het kerkhof gearresteerd was.

HOOFDSTUK IV

HET ONDERZOEK OP DE BEGRAAFPLAATS

Sullivan gaf zijn mannen bevel alle bezoekers, die er zich mochten bevinden te verwijderen en alle uitgangen af te zetten.

Toen dit geschied was, verzamelde Sullivan zijn mannen en beval:

— Volg mij, mannen.

De ordebewakers volgden Sullivan, die het kantoor binnenging van de opzichter, om in diens registers de plaats op te zoeken, waar het graf van Pierson zich bevond.

Het graf bleek niet ver van de ingang verwijderd te zijn.

Sullivan bekeek het graf aandachtig, maar kon niets bijzonders ontdekken.

Niettemin gaf hij zijn mannen last het graf uit te delven, tot zij op de kist zouden stuiten.

De agenten zetten zich met spaden en houwelen aan het werk en spoedig was de kist blootgelegd.

Zodra de kist naar boven was gehaald, begonnen de mannen met behulp van de daartoe medegenomen werktuigen deze te openen.

Nadat het deksel van de kist was weggenomen, zag Sullivan het lijk van een man met een schotwond boven de linker wenkbrauw, en een klein, spits puntbaardje aan de kin.

Sullivan bekeek het deksel van de kist, waarop hij de naam Pierson op een klein koperen plaatje gegrift vond, en begreep er niets van. Hij besloot Jackson te laten halen en deze te vragen, of hij het lijk herkende als dat van zijn patroon.

Per telefoon werd de procuratiehouder ontboden, en het eerste wat deze uitriep, toen hij Sullivan zag, was:

— Wat is er nu toch weer aan de hand, mijnheer de inspecteur?

— Mijn waarde heer, als ik dat wist zou ik u waarschijnlijk niet de moeite hebben laten doen, hier te komen, antwoorde Sullivan droeg. Ik achtte het noodzakelijk, het lijk te laten ongraven,

en nu schijn ik mij vergist te hebben. Wees zo goed, mij te volgen.

Sullivan bracht Jackson bij de geopende kist en toonde hem het lijk.

Jackson slaakte een onderdrukte kreet van verbazing en schrik.

— Neen, dat is Pierson niet, riep hij uit. Mijn directeur was veel ouder, en bovendien, deze baard is vals. Zie maar.

Sullivan boog zich voorover en toen hij zich weer oprichtte, vertoonde zijn gelaat een verre van schrandere uitdrukking.

— Het spijt mij, dat ik voor een buitenstaander moet bekennen, mij vergist te hebben, mijnheer Jackson. Gij hebt gelijk, die baard is vals.

Sullivan maakte een aantekening in zijn zakboekje en zei:

— Ik dank u voor uw moeite, mijnheer Jackson. Binnenkort zult gij meer van ons horen. Ik behoef er zeker niet op aan te dringen, dat gij omtrent hetgeen gij gezien hebt, het strengste stilzwijgen in acht neemt, ook en vooral, tegenover de pers.

De procuratiehouder beloofde dat en kon niet anders doen dan de agent volgen, die hem de weg naar het hek wees.

Sullivan had zich intussen weer naar het kantoor van de opzichter begeven en de fotograaf van Scotland Yard opgebeld, die bij zijn komst werd opgedragen enige opnamen te maken van het open graf, en van het lijk zonder en met de valse baard.

Daarop beval hij een der agenten het gelaat van de liede met een natte doek af te vegen, en hij zag, hoe onder het wrijven de wond op het voorhoofd verdween en de doek daarentegen rood gekleurd werd.

Nogmaals liet hij een foto van het stoffelijk overschot nemen, waarna de kist weer in de groeve werd neergelaten.

Het graf werd dichtgeworpen en alle

sporen, die erop wezen, dat het nog kort tevoren geopend was, werden uitgewist.

Zodra dit geschied was, liet Sullivan de grond van het kerkhof op enkele andere plaatsen omspitten en omwoelen, teneinde Blossby op een dwaalspoor te brengen, daar hij wel begreep, dat deze zich na zijn terugkeer naar het graf van Pierson zou begeven, teneinde zich te vergewissen, dat daaraan niets veranderd was.

Sullivan verliet nu met zijn mannen de begraafplaats en reed aanstonds nadat hij de mannen bij Scotland Yard had afgezet, naar een klein huis in de Finchurchstreet, waar hij zich met zorg begon te grimeren.

Na een half uur zag hij er uit als een oud, niet al te snigger heertje.

Daarop helde hij Scotland Yard op om Baxter mee te delen, dat hij aanstonds Mr. Saxton kon verwachten, die voor duizend pond sterling bestolen was.

Sullivan hing de hoorn weer aan de haak, wreef zich in de handen, zette zijn hoed op en verliet de woning, die hij zorgvuldig sloot, waarna hij zich naar Scotland Yard begaf, waar Baxter hem reeds zat te wachten.

De grote man keek Sullivan niet zonder enige naijver aan.

— Als ik je niet verwachtte, Sullivan, zou ik je niet herkend hebben, zei hij.

— Zoveel te beter, mijnheer Baxter. Kunt gij iets nieuws mededelen?

— Niets anders dan dat het hele personeel van het kerkhof hier is. De mannen geven elkander in zenuwachtigheid niets toe. En hebt gij iets ontdekt?

— Ja, mijnheer Baxter, en wel zeer zonderlinge dingen. Het hele geval is nog ingewikkelder geworden en ik vrees, dat wij met een zeer geraffineerde bende te doen hebben.

— Meent gij? vroeg Baxter. De kist was toch leeg, niet waar?

— Neen, er lag een lijk in...

Baxter slaakte een kreet van verbazing.

— Een lijk met een schotwond boven de linkerwenkbrauw en een puntbaardje. Maar de wonde, zowel als het puntbaardje bleken kunstmatig te zijn aan-

gebracht.

Baxter keek Sullivan met open mond en starende ogen aan.

— Ge ziet, dat de schurken niet de eersten de beste zijn, vervolgde Sullivan. En ik moet u nogmaals aanraden om voorzichtig te zijn, want blijkbaar is deze ganse moordzaak op touw gezet om ons in een valstrik te lokken.

— Het is best mogelijk, zuchtte Baxter benauwd. En wat denkt ge nu met Blossby te doen?

— Die kunnen wij gerust weer op vrije voeten stellen. Alles is gefotografeerd en mocht het nodig zijn om hem later nog eens te ondervragen, dan heeft niets ons daarvan terug te houden.

— En de anderen?

— Ook hun geven wij de vrijheid, op één na, die ik zal aanwijzen als de schuldige.

Baxter grinnikte.

Feitelijk ging de zaak hem boven zijn begrip, maar hij zag wel in, dat hij verstandig zou doen, de aanwijzingen van zijn bekwame inspecteur op te volgen.

Hij drukte op de knop van een elektrische bel en beval de binnentredende agent de gearresteerde kerkhofbeambten binnen te laten.

Een ogenblik later stonden er een stuk of vier vijf mannen bleek en bevend voor de hoofd-inspecteur.

Dadelijk verhief Baxter zich in zijn volle lengte en bulderde hen toe:

— De dader van de diefstal in de Finchurchstreet moet zich onder uw lieden bevinden. Daar deze zich echter niet vrijwillig bekend schijnt te willen maken, waarschuw ik u, dat de heer Saxton hier is en dat hij verklaard heeft, de dader onmiddellijk te zullen aanwijzen.

Weer belde Baxter en dadelijk werd het oude heertje binnengelaten.

— Mijnheer Saxton, zo begon Baxter, dit is het gehele personeel van het Ramsgate kerkhof. De dader moet zich onder deze mannen bevinden.

Sullivan keek even de rij langs en riep toen plotsling uit, terwijl hij op een magere man met een bleek gelaat wees:

— Dat is hij.

Baxter zette zich achter zijn schrijftafel neer, terwijl hij zich tot Sullivan richtte.

— Zodus, mijnheer Saxton, William Bruster, de man, die gij daar voor u ziet, is de schuldige?

Het oude heertje scheen zich te bedenken.

Toen zei hij aarzelend:

— Mijnheer Baxter, alvorens u een vervolging tegen die man instelt, zou ik wel eens met hem een onderhoud willen hebben.

— Vraag maar op, bromde de man.

Het oude heertje keek Bruster onderzoekend aan en vroeg toen:

— Ben je niet vroeger aan een toneelgezelschap verbonden geweest?

— Ja, antwoordde de man knorrig.

— Precies. Ik heb je verleden nagegaan. Je hebt een goede opvoeding genoten, je wilde acteur worden, maar na het failliet gaan van het toneelgezelschap, waar je aan verbonden was, ben je achteruit gegaan en om althans wat te verdienen, ben je bij Blossby als tuinman terecht gekomen.

— Blossby behandelde je als een slaaf, ging Sullivan voort, je haat hem, en zou reeds lang van hem weggelopen zijn, als gij niet een gezin moest onderhouden. Gij verdient slechts een karig loon.

Ik heb naar je geïnformeerd, zoals je ongetwijfeld hebt bemerkt en die beschuldiging van diefstal was nodig om je deze vraag te kunnen stellen: Zou je een goede betrekking willen aannemen, waaraan grote verantwoordelijkheid verbonden is?

— Dat zou ik natuurlijk, antwoordde Bruster, hoe langer hoe verbaasder. Maar de diefstal? De duizend pond sterling?

— Daar praten wij voorlopig niet over, antwoordde Sullivan glimlachend, wilt gij bij Scotland Yard verbonden worden als hulp-detective, mijnheer William Bruster?

Bruster keek, alsof hij zijn oren niet vertrouwde.

Zijn intelligent gelaat verried wantrouwen, toen hij zei:

— Natuurlijk, maar neem mij niet kwalijk, het gaat mijn begrip te boven.

Gij zegt, eerst dat ik een dief ben, en nu...

— Dat zal ik je even gauw ophelderen, antwoordde Sullivan glimlachend. Ik ben geen mijnheer Saxton, ik ben niet bestolen en ik woon evenmin in de Finchurchstreet. Ik ben Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard en deze kleine comedie was noodzakelijk in het belang van het onderzoek in een zeer ernstige zaak.

Glimlachend nam Sullivan zijn grijze pruik af en toonde nu zijn donker, dik haar.

— Gezien? vroeg hij. Aanstands zult gij officieel door hoofdinspecteur Baxter, mijn superieur, aangesteld worden en gij werkt onder mijn leiding. Voor het oogenblik behoeft ge niets anders te doen dan bureauwerk. En ten bewijze, dat ik u vertrouw, wil ik u wel mededelen, dat wij er Blossby sterk van verdenken het stoffelijk overschot van Pierson uit de kist te hebben genomen en in plaats daarvan een ander lijk te hebben begraven.

— Dat moet dan twee dagen geleden gebeurd zijn, riep Bruster opgewonden uit.

— Waarom denkt ge dat? vroeg Sullivan snel.

— Wel, er stopte een auto voor het hek, en diezelfde avond kregen wij allen vrij; iets wat nog nooit gebeurd is.

Sullivan dacht even na en vroeg toen:

— Is dat alles?

— Ik meen te hebben gezien, dat de man die uit de auto stapte, Blossby een briefje gaf.

Sullivan wierp Baxter een snelle blik toe en hernam:

— Dan ga ik in deze vermomming naar Blossby. Gij gaat met me mee en ik zal hem mededelen, dat je onschuldig bent, en hem vragen je terug te nemen, hetgeen hij ongetwijfeld doen zal nu ik het vraag.

— En wat moet ik dan doen? vroeg Bruster, terwijl hij zijn ogen op Sullivan gericht hield.

— Dan spoort gij het briefje op, waarvan zoëven sprake was. Zodra gij het briefje hebt, komt ge hier terug. Mochten wij u eerder nodig hebben, dan zul-

len wij u dit per brief laten weten.

Daarop wendde Sullivan zich tot zijn Superieur en vroeg:

— Zoudt gij nu zo goed willen zijn, onze nieuwe medewerker te installeren en verdere instructies te geven?

— Volg mij maar, vriend, zei Baxter uit de hoogte en op beschermende toon.

De hoofdinspecteur en de nieuwbakken aspirantdetective verlieten het vertrek.

Sullivan nam daarop aan de tafel plaats en schreef op een vel papier van een kwarto schrijfblok:

« In antwoord op uw vraag betreffende mijn adres voorkomende in de « Daily News » heb ik de eer u mede te delen, dat het als volgt luidt:

« .....Welton House, Bristol Avenue, N° 13. Met belangstelling zie ik uit naar de reden van uw verzoek betreffende mijn adres, daar ik mij niet herinner, ooit aan u te zijn voorgesteld of kennis met u te hebben gemaakt.

Lord Buckham. »

Sullivan stak de brief in een enveloppe en adresseerde deze aan: Madame la vicomtesse Fontaneilles, Windsor Club, Oxfordstreet.

Hij liet de brief door een agent in burger bezorgen en verliet daarna, in gezelschap van Bruster, het politiebureau om zich naar het Ramsgate-kerkhof te begeven.

HOOEDSTUK V

ONTVOERD

Toen inspecteur Sullivan bij het onderzoek op de begraafplaats van Ramsgate het bevel had gegeven de dodenakker te ontruimen, had een der agenten hiermede belast, later gerapporteerd enige last te hebben ondervonden met een dame in een rouwsluier gehuld, die tegen deze maatregel nogal fel had geprotesteerd.

Sullivan had aan dit incident niet veel aandacht geschonken, maar dat was glad verkeerd, want de gesluierde dame was niemand anders geweest dan Charles Brand, die in overleg met Raffles besloten had eens een kijkje te gaan nemen op het kerkhof, omdat zij het zaakje niet vertrouwden. De twee vrienden zaten het geval nu thuis te bespreken.

— Charles, zei Raffles, terwijl hij een pijp stopte met de fijne Egyptische tabak, die hem direct van Caïro werd toegezonden, en er vervolgens vol welbehagen de brand in stak. Van het begin af aan heb ik er aan getwijfeld, dat onze vrienden erin lopen, en nu hebben we zekerheid.

— Blossby is dus gearresteerd, en daarna alle beampten, tuinlieden, dood-

gravers enzovoort voegde Brand er aan toe.

Raffles trok de wenkbrauwen samen.

— Als zij bij Blossby huiszoeking gaan doen, vinden ze mijn adres, siste hij tussen de tanden. Dat moet tot iedere prijs voorkomen worden.

— Wat zullen wij doen?

— Er is slechts één ding te doen. Wij moeten ons van Sullivan meester maken en bovendien moeten wij de politie beletten, dat het onderzoek op het kerkhof wordt voortgezet.

Plotseling werd de aandacht der beide mannen getrokken door het geroep van een krantenjongen op straat.

Zo hard hij kon schreeuwde deze:

« Grote diefstal in de « Finchurchstreet »! het personeel van het Ramsgate-kerkhof verdacht. »

Raffles belde Gaston en verzocht hem een nummer van het extra-blad te kopen.

Raffles trok het hem half uit de hand, en las met gedempte stem:

EEN BRUTALE DIEFSTAL

De heer Saxton, conciërge van een der vele kantoorgebouwen in de Finchurchstreet, verliet hedenochtend even

zijn kamer, om zich naar een der kantoren op de tweede verdieping te begeven.

Een paar minuten later keerde hij terug en zag tot zijn schrik, dat gedurende die tijd zijn schrijfbureau opengebroken was. Hij doorzocht de inhoud en kwam tot de ontdekking dat er voor een bedrag van duizend pond sterling uit gestolen was.

Natuurlijk werd de diefstal onmiddellijk bij Scotland Yard aangegeven en de wakkere politiebeambten van het bureau slaagden er spoedig in een spoor te vinden.

Het onderzoek, dat aanstonds werd ingesteld, leidde tot de arrestatie van het gehele personeel van het Ramsgatekerkhof. Bij het afdrucken van deze editie was echter nog niets bekend omtrent het verhoor der verdachten.

De politie heeft echter een sterk vermoeden, dat zij, al mocht zich onder de beambten, niet de schuldige aan deze diefstal bevinden, toch zeker het spoor van de werkelijke misdadiger zal vinden.

Onder de persoonlijke leiding van de bekwame inspecteur Sullivan, is op het kerkhof een onderzoek gedaan naar het gestolen geld. Er heerst namelijk een sterk vermoeden, dat de buit op het Ramsgatekerkhof verborgen ligt.

Raffles liet de krant zakken en vroeg:

— Wat denk jij ervan, amice?

— Ik denk, dat die gehele diefstal van a tot z verzonnen is.

— Dan zijn wij het volkomen eens, hernam Raffles kalm. Zij zetten het spelletje dus voort. Wij zullen zien wie de sterkste is.

Op dat ogenblik trad Gaston binnen, die Lord Aberdeen een telegram overhandigde hetwelk in cijferschrift gesteld was.

Raffles knoopte zijn vest los en haalde uit een klein binnenzakje een dun opschrijfboek hetwelk blijkbaar de sleutel van dit cijferschrift bevatte.

— Schrijf eens op, Charles, zei hij kalm, terwijl hij het telegram in de ene en de code in de andere hand nam.

Brand nam aan de tafel plaats, nam een vel schrijfpapier voor zich en schreef naarmate Raffles dicteerde:

« Saxton is Sullivan. Diefstal geïnfingeerd. Sullivan met William Bruster naar het kerkhof gegaan. De gearresteerde beambten zijn reeds teruggekeerd. Kom spoedig naar Ramsgate, Sullivan is hier alleen. »

Raffles zwaeg.

Brand keek over zijn schouder en zag zijn vriend vragend aan.

— Wie heeft dat geheime telegram afgezonden? vroeg hij.

— Ongetwijfeld Blosby, antwoordde Raffles. Die man is van groot nut. Hoogstwaarschijnlijk heeft hij alle telefonische gesprekken afgeluisterd. De kerel is een schurk, maar een sluwe schurk.

— Wat ben je voornemens te doen?

— Natuurlijk ga ik er heen.

— Verkleed?

— Dat spreekt vanzelf. Ik zal mij als een oude vrouw vermommen en aan de ingang van het kerkhof gaan zitten bedelen. Jij neemt onze Morris Minor en vraagt Blosby te spreken. William Bruster ken ik, en door hem zullen wij Sullivan gauw hebben uitgevonden.

— Bravo, riep Brand opgewonden. Het spel is in volle gang en wij zijn nog niet aan de verliezende hand.

Intussen begaf Sullivan zich zoals afgesproken nog steeds in de gedaante van de bankconclerge Saxton, in gezelschap van William Bruster, naar het kerkhof.

Reeds in de verte had Blosby de beide mannen zien aankomen en hij brak in luide jammerklachten uit over de schade die aan zijn kerkhof was toegebracht.

Sullivan trachtte hem tot kalmte te brengen.

— Kom mijnheer Blosby, wees nu eens verstandig, ik heb mij vergist, hetgeen de beste kan overkomen. Kan je vriend Bruster het helpen dat hij zo veel lijkt op de kerel, die de kamer uitstormde toen ik terugkeerde?

— Maar dat was toch geen reden om mijn hele personeel in verdenking te brengen, riep Blosby nijdig. Ik zal je eens wat zeggen, ik heb veel lust om jullie beiden een pak slaag te geven.

— Je zult wel wijzer wezen, riep de gewaande Saxton uit. Integendeel, je zult Bruster wel terugnemen, nu je weet,

dat hij onschuldig is.

— Neen, riep Blosby koppig, niets daarvan.

— En toch geef ik het niet op, om je tot andere gedachten te brengen, zei Sullivan. Als ik beloof, dat ik er voor zorg zal dragen, dat de bladen u en uw personeel weer in ere zullen herstellen.

— Dat is je geraden, bromde Blosby.

— En bovendien zal ik u schadeloos stellen.

— Hoeveel? vroeg de opzichter gretig.

— Tien pond sterling.

— Geef mij er honderd en ik beschouw de zaak voor afgedaan.

— Dat kunt gij niet menen, riep de gewaande concierge verschrikt uit. Vergeet niet dat ik reeds voor duizend pond bestolen ben.

Saxton scheen ongeduldig te worden.

— Ik zal je tien pond geven en gij neemt Bruster terug. Wat zou hij anders moeten beginnen? Bedenk, dat als gij hem niet terugneemt, de mensen denken dat hij is vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs.

— Goed dan, geef op de tien pond. Maar terugnemen doe ik hem niet, of hoogstens een maand.

— Afsproken. Dan zal ik wel zorgen dat hij in die tijd een andere betrekking krijgt.

Met deze woorden wilde Sullivan het kerkhof verlaten, maar Blosby trok hem aan de arm.

— Waar blijven mijn twintig pond? vroeg hij, terwijl hij zijn hand als een klauw ophief.

— Zeg, ben je gek, Blosby, er was sprake van tien pond. Hier zijn ze.

Saxton haalde zijn portefeuille te voorschijn en juist op dat ogenblik kwam een schamel gekleed vrouwtje het kerkhof opstrompelen.

— Een aalmoes, heren klonk haar klagende stem. Ik heb honger.

— Maak dat je wekomt, riep Blosby op ruwe toon. Je hebt hier niet te bedelen.

Blosby was zo kwaad, dat hij niet eens opmerkte, dat er voor de ingang van het kerkhof een kleine auto stopte.

Ook zag hij niet dat de twee, die uit

de auto gestapt waren, een snelle blifflisselden met de bedelares en nog minder dat een hunny met een vlug gebaar een vel watten met enkele druppels uit een blauw flesje besprenkelde.

Geheel onverwacht werd de lap watten Sullivan onder de neus gehouden. De watten was blijkbaar met een bedwelvende stof bevochtigd, want Sullivan kon zich slechts een ogenblik verweren.

Binnen enkele seconden hadden zijn krachten hem begeven en zakte hij bewusteloos ineen.

De andere automobilist kwam toesnelen, voorzien van een dik touw en beiden bonden de bewusteloze inspecteur in onbegrijpelijk korte tijd en legden hem op de bodem van de auto.

Blosby was zo verrast door dit voorval, dat hij nog onbeweeglijk op dezelfde plaats stond, toen de bedelares hem in het voorbijgaan toefluisterde:

— Dit is het werk van John Raffles. Zwijg over alles wat je gezien heb. Het is je redding.

Snel volgde de bedelares de beide automobilisten die niemand anders waren dan Charles Brand en Henderson, en stapte in de auto die enige seconden later snel wegreed.

Geheel onder de indruk van hetgeen hij gezien en gehoord had, keerde de opzichter naar zijn woning terug.

Toen hij de gang binnentrad, bleef hij plotseling staan en luisterde aandachtig.

Hij hoorde voetstappen in zijn woonvertrek.

Met een sprong was hij bij de deur en wilde deze openrukken, maar deze was op slot.

Blosby riep zo hard hij kon om hulp maar niemand antwoordde hem, daar zijn personeel achter op het kerkhof bezig was.

Knarsetandend van woede ging de opzichter op de vloer liggen, ten einde onder de deur te kunnen kijken, maar hij zag slechts twee voeten, dicht bij het raam.

Blosby sprong op en gaf zulk een geweldige trap tegen het slot van de deur, dat deze krakend openvloog.

In de kamer stond William Bruster

bij een klerenkast.

Hij was juist bezig een jaszak te doorsnuffelen en had al een briefje in zijn hand, dat hij haastig verborg, toen Blossby het vertrek binnen stormde.

— Wat doe jij hier, schurk, schreeuwde de opzichter, hees van woede.

Kalm trok Bruster de revolver uit zijn zak, die men hem gegeven had en gelaste Blossby zich over te geven.

— Ben je krankzinnig geworden, kerel, schreeuwde de opzichter.

— Niet krankzinnig, maar politie-beambte, antwoordde Bruster bedaard. Volg mij onmiddellijk, tegenstand is nutteloos.

Maar zo gauw gaf Blossby zich niet gewonnen.

Hij haalde een knipmes uit zijn zak, opende het met de snelheid der gedachte en zette zich in postuur, terwijl hij schreeuwde:

— Wie was de kerel die bij je was? Dat was Saxton niet geweest.

— Neen, dat was inspecteur Sullivan van Scotland Yard.

De ogen van Blossby schitterden als die van een tijger en het volgende ogenblik sprong hij met opgeheven mes op Bruster toe.

Deze loste een schot op de benen van zijn tegenpartij, die huilend van pijn op de grond rolde.

Even daarna had Bruster hem niet zonder moeite geboeid.

Het revolverschot was echter tot achter op het kerkhof gehoord.

De knechts kwamen toesnellen en stonden vreemd te kijken, toen zij hun patroon met verwonde voet en geboeid met het pistool in zijn hand naast hem op de grond zagen liggen, terwijl Bruster stond.

Met enkele woorden legde de pas benoemde detective hun de zaak uit.

Maar de mannen vertrouwden hun gewezen collega niet, en een hunner schreeuwde dreigend:

— Wat heeft die indringer zich met onze zaken te bemoeien? Vooruit mannen pak hem beet.

Blossby had intussen van de verwarring gebruik gemaakt, zich ongemerkt enige malen om en om te rollen, tot hij Bruster genaderd was.

Thans greep hij met een zijner geboeide handen uit alle macht een van diens broekspijpen vast.

Bruster echter had het gevaar bemerkt.

Hij wist zich los te rukken, maar een stuk van zijn tamelijk dunne, versleten broek bleef tussen de handen van Blossby achter.

Zijn revolver dreigend op de mannen richtend die hem te lijf wilden, wist de nieuwbakken politiebeambte heelhuids te ontkomen.

Bruster rende de weg op, achtervolgd door enige knechts, die echter al gauw die achtervolging staakten, daar zij wisten dat zich op slechts geringe afstand van het kerkhof een politie-posthuis bevond.

Toen zij daar nog slechts enkele tientallen meters van verwijderd waren, zagen de knechts tot hun teleurstelling en schrik, hoe de vluchteling het politieposthuis binnensnelde en verdween.

Bruster belde Scotland Yard op en deelde de wanhopige Baxter met trillende stem mede, dat Sullivan ontvoerd was.

HOOFDSTUK VI

ONTSNAPT

Op hetzelfde ogenblik, dat de hoofdinspecteur in een der kamers van Scotland Yard met een teleurgesteld gezicht de telefoon op de haak legde, reed een Morris Minor snel dwars door Londen naar de Cromwellstreet. Daar gekomen

sloeg de auto een kleine zijstraat in, die hoewel nooit erg druk, thans geheel verlaten was en stopte daar voor een poort in de parkmuur achter het huis, dat Lord Aberdeen bewoonde. Een reusachtige chauffeur stapte uit de wagen,

opende de poort, steeg vervolgens weer in een reed de auto naar de garage, waar een grote glanzende blauwe Rolls Royce voor geparkeerd stond. Toen volgde er een toneel van grote bedrijvigheid.

Twee heren stapten uit en droegen met de hulp van de chauffeur een bewegingloos lichaam uit de Morris naar de Rolls. De Morris werd gelaten, waar hij stond, de parkpoort ging dicht, de chauffeur nam plaats achter het stuurwiel en de Rolls reed snel weg.

De inzittenden waren Lord Aberdeen alias John Raffles, de Grote Onbekende, Charles Brand, zijn vriend en secretaris, de chauffeur was James Henderson en het bewegingloze lichaam was van Sullivan.

Gedurende de rit door de straten van Londen moest Henderson natuurlijk rekening houden met de verkeerslichten, maar eenmaal in de buitenwijken gekomen, gaf hij maar gas en de Rolls gehoorzaamde als een jong renpaard, dat de vrije teugel wordt gelaten.

Door Clerkenwell ging het via Kentish Town naar het Noordwesten.

Sullivan was bijgekomen en lag nu met wijd open gesperde ogen zijn ontvoorders aan te staren.

Hij trachtte zich voor te stellen, of hij hen vroeger al eens ontmoet had.

Maar zowel de bedelares als de beide anderen waren hem voor zover hij wist, volkomen vreemd.

Sullivan dacht, dat het tijd voor hem zou worden met het leven af te rekenen.

Hij begreep dat het onmogelijk voor hem zou zijn ooit zijn vrijheid te herkrijgen, want hij wist, dat hij voor Raffles een kostbare buit betekende.

Want hij twijfelde er niet aan, dat hij in handen van de Grote Onbekende gevallen was en in dezelfde valstrik gelopen, waarvoor hij zelf anderen gewaarschuwd had.

Er werd gedurende de rit geen woord gesproken.

De zon ging onder achter een groot bos, dat als een grillig gevormde, zwarte massa tegen de rossige hemel afstak.

Toen zij dit bos bereikt hadden sloeg de auto een zijweg in.

Even daarna stopte de auto in de

onmiddellijke nabijheid van de zee.

Heinde en ver was geen sterfelijk wezen te ontdekken.

De mannen stegen uit en Sullivan werd naar 'n kleine inham gevoerd, aan welks einde, beschermd door een overhangende rots, een klein motorbootje op de golven schommelde.

Sullivan werd opgetild, aan boord van de motorboot gedragen en op een der banken van de grote kajuit gelegd.

Henderson nam weer achter het stuurwiel van de auto plaats en weldra was deze uit het gezicht verdwenen.

Raffles nam zwijgend aan het roer plaats, terwijl Brand de machine in beweging bracht.

In volle vaart stevende de motorboot naar een der vele kleine eilandjes aan de Noordkust van Schotland, Blacky Clip geheten.

Het is veeleer een rotspunt dan een eiland, en het staat dan ook niet op enige kaart vermeld.

De boot bleef in de nabijheid van deze rots rondvaren, tot het volkomen donker was geworden.

Daarop werden de lichten gedoofd, en voer de boot zacht een diepe inham van het rotseland in.

Zodra de boot stil lag werd Sullivan, die nog steeds gebonden was, aan wal gedragen tot dicht voor een grote, vlakke rotswand, die loodrecht uit zee scheen op te rijzen. In deze wand bevond zich een nauwe spleet, waardoor de drie mannen binnen konden gaan.

Zij bevonden zich in een vrij grote ruimte, die behoorlijk gemeubeld was, en die overdag licht ontving door een hoog aangebracht gat, dat in de holle rots was uitgehouwen.

Raffles draaide een schakelaar om, en enige elektrische lampen verspreidden een helder licht door dit zonderlinge vertrek.

Hij trad op een zware eikenhouten met ijzer beslagen deur toe en opende deze, met behulp van een zonderling gevormde sleutel.

Daarop geleidde Brand de gevangene naar de deur, die even later dreunend achter hen dicht viel.

Met een strakke glimlach om zijn

lippen bleef Raffles even voor de gesloten deur staan, waarna hij zijn rechterarm om de schouder van zijn vriend sloeg en zich langzaam naar een tweede deur begaf.

Hij opende ook deze, en nu bevonden de mannen zich in een weelderig ingericht vertrek.

De wanden waren met eikehout beschooten, de vloer bestond uit een fraai parket, dat met een Smyrna tapijt van grote waarde belegd was en langs de wanden stonden enige rustbanken, met zijde bekleed, en bedekt met een aantal kussens van bonte zijde.

De beide mannen ont deden zich van hun stoffige kleren en Raffles verkleedde zich in een aangrenzend kabinet.

Hij rekte zich behaaglijk uit, legde zijn voeten op de divan, stak een sigaret op, en vroeg:

— Hoe vindt je de vangst, Charles?

— Ik moet erkennen, dat zij uitnemend geslaagd is, antwoordde de jonge man.

— Had ik gelijk toen ik zei, dat Sullivan vroeg of laat in de val zou lopen?

— Je hadt gelijk, en ik had er niet aan moeten twifelen.

— En het aardigste is, dat ik hem als het ware met zijn eigen scherpzinnigheid gevangen heb.

— Ja, wij moeten erkennen, dat hij een uitstekend politiebeambte is.

Plotseling begon Brand onderdrukt te lachen.

— Waarom lach je? vroeg Raffles.

— Omdat ik mij voorstel, dat aan Baxter zal worden opgedragen, deze nieuwe geheimzinnige zaak op te helderen.

— Ja, dat zou de grap ten top drijven, zei Raffles glimlachend, Baxter die moet onderzoeken, hoe zijn rechterhand ontvoerd is. Haha. Ik kan het mij haast niet voorstellen.

Op dat ogenblik liet zich in een der hoeken van het vertrek een zacht getik horen.

Het geheime telegraafstelsel van de Grote Onbekende werkte.

Raffles trad op het kastje toe, opende het en nam het langzaam afrollende strookje papier op.

— Wat is er aan de hand? vroeg Brand nieuwsgierig en niet zonder enige ongerustheid.

Raffles las:

« William Bruster, de nieuwe assistent van Sullivan, heeft Blossby laten arresteren. Er zijn compromitterende papieren in een van zijn kledingstukken gevonden. »

Raffles verbleekte even, toen hij deze woorden las, en Brand uitte een kreet van schrik.

— Dan begint de toestand gevaarlijk te worden, Edward, riep hij uit.

— Ongetwijfeld. Die William Bruster blijkt dus een werktuig van Sullivan te zijn. En wat erger is, de vent schijnt een paar briefjes van mij, die aan Blossby gericht waren, gevonden te hebben.

— Daar stond je geheime adres toch niet op? vroeg Brand angstig.

— Ik vrees van wel, antwoordde Raffles. En als Blossby de eed breekt, die hij gezworen heeft, als hij meent, dat ik hem niet meer in mijn macht heb, dan zal hij meer kwaad kunnen doen dan je wel denkt. Hij weet weinig van mij, dat is zo, maar als hij klapt, zou een schrander man, als Sullivan bijvoorbeeld, wel eens achter de sleutel van het geheim kunnen komen, dat John Raffles heet.

— Ja, dit systeem heeft zijn zwakke zijde, merkte Brand op. Wanneer er enige van je geheime huizen en schuilplaatsen bekend worden, en men ontdekt daar een en ander, dan is de rest gauw genoeg uitgevonden.

— Maar wij hebben iets voor, zei Raffles, terwijl weer dezelfde glans in zijn ogen kwam.

— En dat is?

— Sullivan is in onze macht. En hij moet dienen als gijzelaar als Blossby mij soms mocht verraden. En ik wil erkennen, dat de kans daarop niet denkbeeldig is. Als men de man met zware straffen bedreigt, dan is het best mogelijk, dat hij, om er zich uit te draaien, liever alles bekend.

Weer begon het toestel te tikken.

Nu snelde Brand naar het kastje en bekeek het strookje papier.

Hij slaakte een kreet van opwinding.

— Wat is er? vroeg Raffles, terwijl hij zich omwendde.

— Men heeft Blossby beschuldigd van moord op Lord Buckham. Dit is het laatste telegram; de afzender heeft het toestel uit voorzorg vernietigd.

— Dat dacht ik wel, merkte Raffles kalm op. Ik had het dus wel goed voorzien. Men heeft de vent eenvoudig bang willen maken, dat is duidelijk.

Hij wreef zich even over het voorhoofd en riep toen:

— Ik moet eens met Sullivan spreken.

— Zou Henderson al terug zijn?

— Als hij geen pech heeft gehad en de auto in een garage van de dichtstbijzijnde stad heeft gezet, kan hij over tien minuten hier zijn. Kom Charles, laat ons aan het werk gaan.

Raffles trad op een kast toe, waaruit hij twee maskers nam, die het gelaat van de drager op de ogen en een stukje van de neus en de mond na, volkomen bedekten.

Beiden deden zulk een masker voor en begaven zich daarna naar het vertrek, dat tot gevangenis van de inspecteur van Scotland Yard diende.

Raffles opende de deur en Brand nam de zwijgende gevangene onder de arm en geleidde hem naar buiten.

Even later bevonden de drie mannen zich weer in het vertrek, dat zij zoeven verlaten hadden.

En ogenblik heerste er stilzwijgen. Toen klonk de heldere stem van Raffles door het masker:

— Wilt gij mij toestaan, mijnheer Sullivan, dat ik u een van de particuliere vertrekken van John Raffles toon?

— Ik weet niet wie Raffles is en evenmin, wie gij met Sullivan bedoelt, klonk de stem van de inspecteur kalm.

— Excuseer, hernam Raffles ironisch. Het was mij ontgaan, dat uw naam Saxton is. Toch is het ietwat vreemd, dat deze heer Saxton, als ik mij niet vergis een dikbukig burgermannetje, tijdens zijn kort verblijf in het kasteel van John Raffles, veranderd is in een krachtig gespierd man, met energiek gelaat. Gij zult opmerken, mijnheer Sullivan, dat zelfs uw vijand u naar waarde

weet te schatten.

— Ik ken u niet en gij zijt dus mijn vijand niet, klonk weer de rustige stem van de inspecteur.

Een fijn glimlachje speelde om de dunne lippen van de Grote Onbekende.

— Het is mogelijk, zei hij. Maar ik geloof dat het u heel wat waard zou zijn, als gij ons zo geboeid op Scotland Yard voor u zaagt, als wij het u hier doen.

Sullivan hief het gelaat op en keek naar de ogen van zijn vijand, die door de gaten van het masker schitterden.

— Laat ik niet langer komedie spelen, zei hij toen. Gij hebt gelijk. Maar ik zeg u, dat ge met mij kunt doen wat gij wilt; ik vrees geen pijn, evenmin als ik de dood vrees.

Gij moogt mij in zee werpen, gij moogt mij ophangen; doe met mij wat gij wilt. Als gij het maar vlug doet. Hoop op redding is er nu toch niet meer. Een ding echter spijt mij.

— Mag ik zo indiscreet zijn, om naar de reden van dat leedwezen te vragen? vroeg Raffles ironisch.

— Zeker. Het spijt mij dat ik moet sterven zonder dat ik mijn hartewens in vervulling heb zien gaan, namelijk om John Raffles aan de galg te zien bengelen.

— Deze gevoelens strelen mij, mijnheer Sullivan, hernam Raffles, op snijdend spottende toon. Ik geloof echter dat gij mij voornemens toedicht, die mij verre zijn, ten minste voorlopig.

Sullivan hief de hand op.

— Ga niet verder, John Raffles, riep hij uit. Ik weet wat gij zeggen wilt. Gij hoopt, hoor mij vrees voor de dood aan te jagen, mij te dwingen tot het verraden van zekere geheimen. Gij hoopt, door mij te pijnigen, op welke wijze dan ook, mij die geheimen te kunnen onttrukken.

— Gij zijt niet gelukkig in uw woordkeuze, mijnheer Sullivan, merkte Raffles op ijskoude toon op. Ik erken echter, dat ik dat alles zou kunnen doen, maar ik hoop dat gij zo verstandig zult zijn mij niet tot dergelijke maatregelen te dwingen, die gelief en al tegen mijn ware aard indruisen.

— En als ik beallst welgar u iets me-

de te delen?

De wenkbrauwen van Raffles trokken zich op onheilspellende wijze samen.

— Ik zal u eens iets zeggen, mijnheer Sullivan, begon hij. Gij moet wel weten, dat mijn bestaan op het spel staat, ja, misschien mijn leven, en dat ik om verschillende redenen, die u volstrekt niet aangaan, er zeer bepaald aan hecht, dat leven nog niet te zien eindigen. Ik heb namelijk op dit ondermaans nog een taak te verrichten, die u de haren misschien te berge zouden doen rijzen, als ik es u mededeelde. Kortom, ik wil nog niet sterven. Nu hebt gij natuurlijk ook wel eens van zelfverdediging gehoord, welnu, ik bevind mij in de toestand van een man, die zijn leven, dat in gevaar gebracht is, tot het uiterste verdedigt, ook al zou hij daardoor dat van zijn tegenstander moeten vernietigen. Gij begrijpt mij?

— Ik begrijp het volkomen, John Raffles, antwoordde Sullivan, zonder dat zijn stem een ogenblik trilde.

— Welnu, om mijn leven te kunnen redden, of althans mijn bestaan, zoals ik het tot dusverre leidde, heb ik van u enkele inlichtingen nodig.

— En zal u iets zeggen, John Raffles.

— Misschien bedenkt gij u nog wel, antwoordde Raffles met een flauw glimlachje. Ik geef u twee uren bedenktijd, en daarna zal ik u tonen, mijnheer Sullivan, de man te zijn waarvoor gij mij schijnt te hebben gehouden, want gij zult u in een eerlijke kamp met mij mogen meten. Ik vermoed dat gij de degen goed hanteert?

Sullivan knikte onmerkbaar en toestemmend.

— Welnu, dan zult gij over twee uren weer in deze kamer gebracht worden. Maar reeds nu zullen wij u van uw boeien ontdoen, omdat gij anders te veel in het nadeel zoudt zijn door de stijfheid uwer spieren. Gij zult van twee degens er een mogen kiezen en dan zult gij uw leven te verdedigen krijgen tegen John Raffles. En ik verzeker u, dat hij het u niet gemakkelijk zal maken.

De dreigende klank in de stem van Raffles overtuigde Sullivan, dat over

twee uren in dit vertrek zijn leven aan een zijden draad zou hangen.

De beide vrienden brachten hem terug naar de gevangenis, maar even voordat de deur gesloten zou worden, nam Brand hem de boeien af.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Het is nu juist tien uur, mijn waarde heer Sullivan, zei hij. Te middernacht zult gij dus voor uw leven hebben te strijden. Tot ziens dus, en bedenk u goed.

De deur viel dicht en Sullivan bleef alleen.

Het eerste wat hij deed was een zucht van verlichting slaken en zijn handen en polsen duchtig te wrijven, tot de bloedsomloop hersteld was.

Toen haalde hij een elektrische zaklantaarn te voorschijn, die men hem had laten behouden, omdat hij niet gefouilleerd was, en begon de kleine ruimte waar hij gevangen zat, zorgvuldig te onderzoeken.

Hij haalde zijn zakmes te voorschijn, opende het en klopte met het heft op alle plaatsen van de wand en van de vloer.

Bijna overal had de stenen wand een dofse klank maar juist midden in de vloer meende Sullivan, wiens hart bij die ontdekking begon te bonzen, een helderder klank te horen.

— Het is alsof zich hieronder een gewelf bevindt, dat op deze plek het dunst is, mompelde hij in zich zelf. Maar hoe dat te weten te komen?

Hij knielde neer en trachtte met zijn zakmes de harde rotswand aan te tasten, hetgeen natuurlijk onbegonnen werk was.

Bij de derde slag brak de punt reeds van het mes af.

Sullivan liet zijn blikken door de cel dwalen, die ongeveer vier meter in het vierkant was, en zag in een hoek een grote platte steen liggen, blijkbaar bestemd om als stoel te dienen.

Plotseling begonnen zijn ogen te schitteren.

Een flauwe kans op redding daagde voor hem op.

Hij haalde een zijner revolvers te

voorschijn, schudde de patronen uit het magazijn en begon ze met koortsachtige haast van het kruit te ontdoen, dat hij op een hoopje midden op de vloer van zijn cel verzamelde.

Daarop trok hij, terwijl zijn spieren trilden van inspanning, de zware platte steen tot dicht bij het midden van het vertrek.

Met behulp van een visitekaartje schepte hij het kruit in een kroes, die hij in een hoek van de cel zag staan, vulde deze met aarde en kleine steentjes op, en zette de kroes in het midden van het vertrek neer daar waar de bodem blijkbaar zeer dun was.

Inmiddels was reeds een half uur verstreken.

Sullivan haalde zijn zakdoek te voorschijn, en begon die aan repen te scheuren, die hij vervolgens tot een lont in elkaar draaide.

Het kruit van nog enkele patronen, met speeksel bevochtigd, maakte er een waar ontstekingskoord van.

Hij bevestigde het einde van deze geïmproviseerde lont in de kroes met kruit en kantelde daarna de grote steen, die in het midden een holte had, met de grootste voorzichtigheid, en terwijl de aderen aan zijn slapen klopten van inspanning, over de geïmproviseerde bom heen.

Tot zijn blijdschap bemerkte hij, dat de lont niet geklemd zat, zodat hij niet halfweg zou uitdoven.

Een ogenblik overdacht hij, of men het geluid van de ontploffing mogelijk zou kunnen horen in het vertrek, waar zijn vijanden zich bevonden.

Maar hij stelde zich zelf spoedig gerust: de wanden waren zeer dik, daar zij in de rots waren uitgehouwen en bovendien: het ging hier om zijn leven.

Sullivan haalde een lucifersdoosje te voorschijn en stak de lont aan het eind aan.

Daarop trok hij zich zover hij kon in een hoek van het vertrek terug.

Bijna tien minuten verstreken en reeds begon Sullivan te vrezan, dat de lont was uitgedoofd, toen eensklaps een doffe klank weerklonk.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van vreugde.

In het midden van de bodem bevond zich een gat van ongeveer een voet in doorsnede.

De vloer bleek op deze plek nauwelijks enige centimeters dik te zijn geweest.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, liet Sullivan zich door het gat zakken en stond even later veilig op de bodem van een groot hol.

Aan het einde daarvan leerde een flauwe schemering.

Hij slaakte een kreet van blijdschap.

Hij zag een spleet waardoor het maanlicht in brede stralen binnengolfde en die breed genoeg was om hem doorgang te verlenen.

Zeer voorzichtig en bevreesd voor een valstrik, waagde de inspecteur van Scotland Yard zich in deze spleet.

Nog enkele stappen en hij stond aan de oever van de zee.

Sullivan had ineens al zijn energie teruggevonden.

Hij spande zijn ogen tot het uiterste in, en zag niet ver af een donker voorwerp op het strand liggen.

Hij liep er op toe.

Het was de motorboot, die hem naar dit eiland had gevoerd.

Met inspanning van al zijn krachten slaagde hij er in het vaarttuigje vlot te maken.

Hij sprong erin, zette de boot met kracht af en hij voelde hoe even later een sterke stroming de boot naar de kust van Schotland sleepte.

Naarmate zijn ogen aan het maanlicht wendden kon hij in de verte een kustlijn onderscheiden en toen de boot zich nog ongeveer honderd meter van de wal bevond, begaf Sullivan zich naar de kajuit.

Onder een der banken vond hij in een kastje een paar blikken benzine, en aanstonds was zijn plan gemaakt.

Hij draaide het elektrische licht op en veroorzaakte kortsluiting op een zeer brandbare plaats, dicht bij de houten huid van de boot.

Aandachtig keek Sullivan naar de

kleine blauwe vonkjes, die tussen de vernielde draadeinden oversprongen en zag dat het hout begon te smelten.

Sullivan wierp de bliken benzine over de zitbank en de vloer van de kajuit ledig en snelde naar het dek.

Even begon de smetende plek nog zwaarder te roken, maar plotseling

was de kajuit één vuurzee.

Sullivan had geen ogenblik meer te verliezen.

Hij sprong overboord en zwom in de duisternis naar de kust, kenbaar aan de vele lichtjes, die hij er ontwaarde, terwijl hij de brandende motorboot als een eilandje van vuur achter zich liet.

HOOEDSTUK VII

NAAR LONDEN

Terwijl Sullivan deze geslaagde poging tot ontvluchting tot een goed einde bracht, zaten Raffles en Brand aan de tafel in het grote vertrek en dronken rustig hun glas whisky soda.

Van tijd tot tijd wierp Brand een blik op zijn horloge.

— Zou hij zich niet bedenken? vroeg hij eindelijk.

— Ik weet het niet, Charles, maar als hij zich niet bedenkt, dan hoop ik voor hem dat hij op deze wereld geen al te zware zonden bedreven heeft.

— Hij zou dus het duel aanvaarden, denk je?

— Hij zal wel moeten, hernam Raffles kalm. Een toch zou het mij spijten als ik hem overhoop moest steken.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en stond met een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat op.

— Middernacht, zei hij en zijn stem had een harde klank. Het is tijd, Charles, wij zullen hem gaan halen.

De beide mannen verlieten het vertrek, en liepen op de deur van de cel toe.

Plotseling stond Brand stil en greep zijn vriend bij de arm.

— Ruik jij niets? vroeg hij.

— Ja, het is alsof er iets in brand staat.

— Er dringt een zwakke rook door de reet van de deur, riep Brand uit.

Raffles snelde naar de deur en opende haar.

Een kreet van teleurstelling en woe-

de ontsnapte hem.

— Gevlucht, riep hij uit.

— Wat zeg je? Hoe is dat mogelijk? vroeg Brand, die naderbij was gekomen.

— Kijk zelf maar, zei Raffles, brommend, terwijl hij op het gat in de grond wees.

— Maar hoe heeft hij dat gat in zulk een korte tijd kunnen graven?

— Hij heeft het niet gegraven, maar waarschijnlijk door middel van een bom, of wellicht met behulp van het kruit uit zijn patronen in de vloer geslagen. Maar het helpt niet of wij hier blijven staan redeneren over de oorzaak van zijn vlucht. Kom mee, Charles, hij kan het eiland niet verlaten hebben in die boot zonder motor.

De beide vrienden snelden weg, openden de rotsdeur en beklommen de klip.

Nauwelijks waren zij op de top aangekomen, of Raffles slaakte een kreet van woede en wees met uitgestrekte vinger naar de horizon.

— Daar is de boot. Hij heeft haar in brand gestoken. Kijk.

* * *

In het schijnsel van de brandende motorboot zwemmend, trachtte Sullivan met krachtige slagen de kust te bereiken.

Hij wist dat er op deze plek talrijke stromingen bestaan, die hij het wisselen van het tij het in de hoogste mate gevaarlijk maakten de kust zelfs in een hecht vaartuig te naderen.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik achter zich.

Het vuur van de motorboot begon te verminderen, en eensklaps werd het geheel donker.

Een hoge golf scheen de vlammen aan boord van de motorboot te hebben gedooft.

Op dat zelfde ogenblik voelde Sullivan zich door een krachtige stroom teruggesleurd naar de open zee.

Instinctmatig schreeuwde hij om hulp, maar zijn stem ging in het geraas van de branding verloren.

Als een wanhopige streed hij tegen de verraderlijke stroom.

Reeds wilde hij de strijd opgeven, toen zijn hand plotseling tegen een hard voorwerp aanstiet dat warm aanvoelde.

Aanstands begreep Sullivan dat zijn goed gesternte het wrak van de motorboot op zijn weg had gevoerd.

Hij werkte zich langs het boord, tot hij een plek bereikte, welke het vuur blijkbaar gespaard had en hees zich met inspanning van al zijn krachten in het bijna geheel uitgebrande wrak van de boot.

Het was de hoogste tijd, want hij was aan het eind van zijn krachten.

Nauwelijks was hij aan boord of zijn bewustzijn begaf hem.

Toen hij uit zijn bewusteloosheid ontwaakte stond de zon reeds hoog aan de hemel.

Hij was slap van de honger maar nog veel meer plaagde hem de dorst.

Hij wierp een blik om zich heen en ineens verhelderde zijn gelaat.

Op tamelijk geringe afstand zag hij een kleine vloot stoomtrawlers, die langzaam in westelijke richting koers zetten.

Sullivan ging in zijn boot overeind staan en begon met zijn armen te zwaaien en te schreeuwen tot zijn keel hees was.

Het waren minuten van angst, hoop en wanhoop, maar eindelijk scheen men hem op te merken.

Een van de trawlers veranderde van koers en kwam op hem toe.

Een kwartier later lag het wrak van

de boot langzij van een vissersboot, die blijkens het opschrift op de boeg, te Hull thuis behoorde.

— Voor hoeveel geld breng je mij met dit wrak naar Londen? schreeuwde Sullivan de schipper toe, die over de reling leunde en tamelijk wantrouwend naar de uitgebrande motorboot keek.

— Ik wil u wel aan boord nemen, maar die boot niet. Daar heb ik geen plaats voor.

Sullivan dacht even na en zei toen:

— Breng een lijn uit.

De lijn werd hem toegeworpen en Sullivan maakte vast aan de voorsterven van de uitgebrande motorboot.

Vervolgens klauterde hij langs de touwladder aan boord van de stoomtrawler.

De schipper nam hem nog steeds vol argwaan op.

— Averij gehad? vroeg hij kortaf. Je handen zitten vol brandblaren.

— Ja de motor is ontploft, antwoordde Sullivan kortaf. Toen de hitte te groot werd ben ik overboord gesprongen, en heb in de huurt van de boot rondgezwommen, totdat een stortzee het brandje gelukkig bluste.

Sullivan nam de schipper bij de arm en bracht hem naar de voorplecht.

— Nu ik goed en wel aan boord ben begon hij, zal ik je de vraag nog eens stellen, die ik je zoëven deed, schipper. En nu zul je wel zo verstandig zijn om haar bevestigend te beantwoorden.

— Dat is nog de vraag, hernam de schipper kalm. Naast God ben ik baas op mijn eigen boot.

— Ongetwijfeld. Maar als ik je zeg, dat ik inspecteur Sullivan van Scotland Yard, ben en dat ik je tweehonderd pond zal betalen, dat is het dubbele van wat je met een paar dagen vissen kunt besommen, om mij naar Londen te brengen, dan zul je niet meer weigeren.

De schipper keek Sullivan met zijn lichtblauwe ogen strak aan en vroeg toen:

— Bent u Sullivan van Scotland Yard? Ik heb van u gehoord. Geef maar

op die tweehonderd pond.

Met deze woorden stak de schipper zijn reusachtige hand vooruit.

Sullivan glimlachte en zei:

— Zodra we in Londen zijn, zal het je aanstands op Scotland Yard worden uitbetaald.

De schipper wiegelde even zwijgend op zijn benen heen en weer, floot eens, wendde zich om en schreeuwde zijn knechts toe:

— Draaien, en met volle kracht naar Londen.

— En voor elk half uur dat jullie konter over de afstand doen per man een pond beloning, voegde Sullivan er aan toe.

Waarschijnlijk had de stoomtrawler gedurende zijn hele bestaan nog niet zo snel gevaren.

Na vijf uur was Gravesend bereikt.

Sullivan wilde per trein verder naar Londen reizen, terwijl de schipper het wrak de Theems zou opslepen.

Enkele uren later trad de jonge inspecteur, na zich in zijn woning snel te hebben verkleed, het gebouw van Scotland Yard binnen en meldde zich aanstands bij Baxter aan.

De grote man keek Sullivan aan, alsof deze uit de dode herrezen was.

Met korte woorden bracht Sullivan zijn chef op de hoogte van het voorvallene.

— Als wij ons haasten, zo eindigde hij zijn rapport, kunnen wij Raffles nog op Blacky Clif arresteren.

— Hoe weet gij, dat zij juist op dat rotseland zijn?

— Omdat er aan boord van de boot een kompas en een sextant was, mijn waarde heer Baxter.

— Dan zullen wij daar eens spoedig werk van maken, hernam Baxter, met een aplomb, alsof hij zelf de gehele zaak op touw had gezet.

— En is hier nog iets bijzonders voorgevallen? vroeg de jonge man, zonder acht te slaan op de arrogante toon van zijn chef.

— Ja, zeker, antwoordde Baxter op trotse toon. Wij hebben het document in handen, waaruit blijkt, dat Blossby een paar dagen geleden een lijk

aan Raffles heeft moeten leveren.

Sullivan dacht even na, trad op het telefoontoestel toe, en zei:

— Stuur dadelijk Blossby bij mij.

Sullivan legde de hoorn op de haak en vervolgde:

— Nu is het zaak een plan op te maken, om Raffles en zijn assistent, misschien zijn het er wel twee, levend in handen te krijgen. Wij zouden natuurlijk officieel kunnen optreden, maar dan kunt gij ervan overtuigd zijn, dat wij achter het net vissen.

Ik stel daarom voor de trawler af te huren van de schipper, die hier aanstands tweehonderd pond komt incasseren. Wij verkleeden ons als schippers en tegelijkertijd vaart een goed bewapende politieboot naar de Blacky Clif, desnoods met een mitrailleur of een snelvuurkanon aan boord, en de rest volgt van zelf.

— Zij zullen natuurlijk zwemmende trachten te vluchten.

— Maar dan verdrinken ze, riep Baxter, die niet al te vlug van begrip was.

— Zij verdrinken niet, want wij pikken hen op.

— Dat is een uitstekend denkbeeld, riep hij uit.

Op dat ogenblik werd de schipper van de stoomtrawler aangediend.

De man trad binnen, met het bewijs in zijn handen.

— Ik kom om mijn twee honderd pond, riep hij uit.

— Je zult ze hebben, schipper, zei Sullivan glimlachend. En je kunt nog méér verdienen.

In enkele woorden deelde hij de schipper mede, wat hij van hem verlangde.

De man luisterde aandachtig toe en vroeg toen:

— Bestaat er gevaar voor mijn schip?

— Niet in het minst. En eventueel zal alle schade je vergoed worden. Maar ik heb een voorwaarde, en dat is, dat je de letters op het grootzeil 25 H. verandert in 13 Y. Dan zien onze vrienden op hun eiland je schuit aan voor een schip uit IJmuiden, of uit Yarmouth. Wij bieden je vijfhonderd pond.

— Top, riep de schipper, zonder zich verder te bedenken.

— Kun je je schuit dadelijk gereed maken?

— Ze ligt nog onder stoom, mijnheer.

— Waar?

— Aan de East India Wharf.

— En het wrak?

— Kan ieder ogenblik weggesleept worden.

— Dan is alles in orde, riep Sullivan nit.

— Maar denk er aan, dat je niemand van de bemanning verlof geeft om aan wal te gaan, en mocht iemand je soms een vraag stellen, dan weet je van niets.

— Het is in orde inspecteur, zei de schipper, tikte aan zijn muts en ging heen.

Nauwelijks had hij de deur verlaten of er traden twee gevangensbewakers van de Bailygevangenis binnen.

De mannen waren bleek en trilden op hun benen als een riet.

Een hunner hield een zakdoek tegen het gelaat gedrukt, die geheel met bloed doortrokken was.

Baxter stond verschrikt op en riep:
— Wat is er met jullie gebeurd mannen?

— Blossby is ons tijdens het transport ontsnapt, zei een der mannen bijna toonloos.

Sullivan stiet een vloek uit en Baxter sperde zijn mond open, zonder dat er een woord uitkwam.

— Het is onze schuld niet, mijnheer Sullivan, vervolgde de cipier. De chauffeur is op de hoek van de Crosstreet tegen een vrachtwagen, die dwars over de straat stond opgereden. Door de vaart sloeg onze auto om. Mijn collega Knight was bewusteloos en bovenop mij gevallen. Ik voelde hoe Blossby zich losrukte en toen ik overeind gekomen was, en mijn collega uit de wagen geholpen had, zag ik hem wegrennen en verloor ik hem in de menigte spoedig uit het oog.

— Vervloekt, bromde Sullivan tussen de tanden, terwijl hij opgewonden het vertrek op en neer liep. Wij hebben dus een van de gevaarlijkste leden van de bende door zulk een noodlottig toeval uit onze vingers laten glijpen.

HOOEDSTUK VIII

GERED

Enkele uren later voer de stoomtrawler 13 Y de Theems af en zette bij Sheerness aanstonds koers naar het Noorden.

De politiebeambten, die zich aan boord bevonden, waren allen als vissers gekleed, evenals Sullivan en zelfs Baxter, die van de partij had willen zijn, had zijn baard voor een gedeelte opgeofferd en prijkte nu met een rossig blond schippersbaardje.

* * *

Hoe stonden intussen de zaken op de Blacky klip?

In de loop van de nacht begaven Raffles en Brand zich om beurten naar de top van de rots, ten einde de omtrek te verkennen.

Maar zelfs met behulp van een nachtkijker konden zij niets verdachts bespeuren.

Alleen zagen zij heel in de verte het twinkelen der lichtjes ener vrij talrijke vissersvloot.

— Het is mij een raadsel waar Henderson blijft, zei Raffles. Hij zou immers met een onzer andere boten terugkomen; ik verwacht hem hier reeds sedert enige uren.

— Er zal hem toch niets overkomen zijn? riep Brand ongerust uit.

— Het is niet te hopen, antwoordde Raffles op doffe toon.

Bij het aanbreeken van de dag klommen de beide vrienden, na een eenvoudig ontbijt gebruikt te hebben, het

welk zij hadden samengesteld uit de inhoud van de rijk voorziene provisiekast, naar de top van de klip.

Van de vissersvloot was niets meer te zien.

Raffles raadpleegde telkens zijn horloge en zocht dan weer de golven af. Maar niets deed zich zien, dan nu en dan een eenzame visserspink.

Het was bijna elf uur in de ochtend, toen Brand plotseling zijn hand ophief en naar een klein punt in de verte wees.

— Daar komt Henderson aan, Edward, riep hij verheugd uit. Ik durf er alles onder te verwedden.

Raffles bracht snel de kijker voor zijn ogen.

— Het is althans een motorboot, en een die verbazend snel vaart, riep hij uit. Maar zij is zeer groot. Waarom zou Henderson een van onze grootste boten hebben uitgekozen?

— Misschien was de andere, die hij tot zijn beschikking had, niet bruikbaar, zei Brand.

Intussen zagen de beide vrienden hoe de motorboot snel in grootte toenam.

Na een poos bracht Raffles de kijker opnieuw voor het oog, en sprong plotseling op.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt, terwijl hij hem de kijker afnam en deze op zijn beurt voor het oog bracht.

— Het is een politieboot met minstens twintig man, en een van de grootste van haar soort, riep Raffles uit. Er hangt zelfs een kleine motorsloep op het achterdek.

— Je hebt gelijk zei Brand. En zij naderen het eiland. Dat is het werk van Sullivan.

— Men doet ons de grote eer aan, met een kanon te gaan spelen, zei Raffles.

En hij zou werkelijk al te spoedig in het gelijk worden gesteld. Want bijna op hetzelfde ogenblik werd een klein wolkje op de voorplecht van de politieboot zichtbaar, verlicht door een bloedrode vuurstraal en enkele seconden later gierde een granaat over de hoofden van de beide mannen en plofte aan gene zijde van het kleine rots-

eiland in zee.

— Deze keer was het mis, zei Raffles kalm, maar de volgende keer kan het raak zijn. Kom Charles, wij gaan een minder tochtige plek opzoeken. Ik heb wel eens horen zeggen, dat de voorzichtigheid lang niet het slechtste gedeelte van de moed is.

De beide vrienden daalden de rots af, juist toen een tweede granaat met een luide knal ontplofte, juist op de plek, waar zij zoëven hadden gestaan.

Halverwege het rotspad bevond zich een richel, waarin zich een smalle opening bevond, niet breder dan enige decimeters en die toegang gaf tot het vrij grote hol, dat zich boven in deze zonderling gevormde rots uitstrekte.

Snel begaven de beide vrienden zich door de spleet tot achter in het hol.

— Breng de mitrailleur in orde, Charles, zei Raffles, terwijl hij postvatte voor een klein kijkgat, dat in de rotswand was uitgehouwen.

Brand begaf zich naar een hoek van het hol en droeg een machinegeweer tot voor een klein schietgat aan de andere zijde van de spleet.

Enige ogenblikken later had hij het patroonlint in het magazijn van de mitrailleur gebracht en knielde achter het wapen neer het oog strak gevestigd op de steeds groter wordende politieboot.

Deze scheen echter niet meer te naderen.

— Waarom komen zij niet naderbij? mompelde Raffles. Daar steekt iets achter.

Hij verliet zijn post, stak het hol in zijn volle lengte over en begaf zich naar een klein kijkgat in de tegenoverliggende wand, van waaruit men een uitzicht had over de Noordzee, die zich aan de andere kant van het rots-eiland uitstrekte.

Raffles bracht zijn kijker voor het oog en riep.

— Ja, ja, zo iets dacht ik wel. Mijn waarde Sullivan heeft zich als schipper vermomd en een stoomtrawler afgehuurd. Hij verwacht dat we de vlucht zullen nemen, in arren moede in zee

zullen springen om ons vol menslievendheid op te pikken, en ons dan een week later voor de rechter te kunnen brengen. Uitstekend bedacht, dat moet ik zeggen.

Plotseling slaakte Brand een luide kreet.

Raffles draaide zich om en riep:

— Wat is er?

— Kijk daar eens, riep Brand uit, terwijl hij op een punt wees aan de horizon, dat snel naderde.

Raffles bracht zijn kijker voor het oog, en een kreet van blijde ontroering ontsnapte hem.

— Het is Henderson, riep hij uit. Henderson met onze snelste raceboot.

Inderdaad, op ongeveer twee kilometer afstand konden de beide mannen een zwart puntje waarnemen, dat zinderogen in grootte toenam.

Spoedig was de boot door de kijker duidelijk waarneembaar, en even later kon men zelfs de gedaante van Henderson bespeuren, door de glazen ruit van de voorkap heen.

Maar op de politieboot scheen men de naderende snelboot eveneens in het oog te hebben gekregen.

De grote motorboot draaide enigszins en even later zag Raffles tot zijn ontzetting, hoe een mitrailleur op de raceboot gericht werd, waarin zijn brave chauffeur hem hulp kwam brengen.

Onmiddellijk waren de rookwolkjes te zien die met grote snelheid uit de monding van de mitrailleur ploften.

Intussen was het snelvuurkanon op de voorplecht gedraaid en opnieuw spatten de granaten uiteen op de rots boven hun hoofd, zonder hun echter in het minst schade te doen.

— Aan de mitrailleur, Charles, beval Raffles op korte toon. Klaar? Vuur.

Met een droog knappend geluid begon de mitrailleur te tikken.

Ineens scheen er aan boord van de politieboot verwarring te ontstaan.

Men zag duidelijk enige opvarenden opgewonden over het dek heen en weer lopen.

Brand slaakte een juichkreet.

— Ik heb het roer geraakt, schreeuwde hij.

Inderdaad, men zag een aantal opvarenden zich verdringen op de achterplecht van de politieboot blijkbaar bezig met het herstellen van het roer.

— Rustig doorschieten en goed mikken, Charles, zei Raffles, die weer naar de andere zijde van het hol snelde. De stoomtrawler komt naderbij, riep hij uit. Sullivan denkt zeker, dat hij mij reeds in handen heeft. Maar zover is het nog niet.

Hij keerde weer terug en nam door de kijker de politieboot in het vizier.

— Er zijn al een paar gewonden, Charles, riep hij uit. Ik zie dat er verwarring heerst en de mitrailleur zwijgt.

— Geen wonder, zei Brand op droge toon. Ik heb haar van het affuit geschoten.

— Bravo, riep Raffles opgewonden uit, dan kunnen zij ten minste Henderson niet meer raken, ten minste als zij dat al niet gedaan hebben. En als dat het geval mocht zijn, dan zal ik Sullivan inpeperen.

De raceboot was nu reeds een goed eind voorbij de politieboot gekomen en zette recht door koers naar het rots-eiland.

Maar nu dreigde een nog groter gevaar.

De kanonnier van de politieboot richtte zijn wapen op de raceboot en de eerste granaat plofte op slechts enige voeten afstand in het water.

Maar Henderson had het gevaar ingezien en er het goede middel tegen gevonden. Hij begon zigzags gewijze te varen, zodat de kanonnier op een telkens wisselend doel moest schieten.

Vijf minuten later voer de raceboot in de kleine kreek ter zijde van het eiland, waar zij volkomen tegen het granaatvuur beschermd was.

— Snel, Charles. Laten wij ons dadelijk inschepen. Maar neem de mitrailleur mee. Die kan ons nog te pas komen.

De jongeman nam het zware wapen op en droeg het de in de rots uitgehouwen trap af.

Het volgende ogenblik sloten Raffles en Henderson elkaar in de armen.

— En nu snel gemaakt dat wij wegkomen, riep Raffles uit. Zij zullen hun roer nu wel hersteld hebben.

De mitrailleur werd op de voorplecht geplaatst en de drie mannen scheepten zich in.

Zij voeren om het eiland heen en... bevonden zich bijna vlak voor de stoomtrawler. Sullivan had er zich zeker van willen overtuigen, hoe de zaken aan gene zijde van het eiland liepen.

Hij stond bij de verschansing en Raffles herkende hem, ondanks zijn vermomming, onmiddellijk.

De raceboot stopte en Raffles schreeuwde:

— Politie ahoy. Mocht gij het wagen op mij te laten schieten, dan zal ik niet aarzelen een paar mitrailleurkogels in de houten huid van uw schip te jagen, en ik twijfel of het daar onder de waterlijn tegen bestand is. Vaarwel. Of tot weerziens, als gij dat liever hoort.

Sullivan moest het lijdelijk aanzien, dat de raceboot met zijn doodsvijand aan boord met grote snelheid wegvoer, terwijl de mitrailleur met dodelijke juistheid op de romp van de trawler bleef gericht.

Een half uur later was het ranke bootje aan de kom verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Noodlottige Aanrijding

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel ook nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig waar woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PAR-KUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM : .....

ADRES : ..... L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266